

IMMACULATA

2/2005

č.78

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné na rok 2005

- Březen** – Aby mládež před volbou své životní cesty úplně přilnula k Božím plánům jako Maria a viděla v Ní svědka pokoje a důvěry.
- Duben** – Aby oběti násilí nebyly nikdy zapomenuty a aby společně úsilí o spravedlnost bylo korunováno vítězstvím zmrtvýchvstání nad nenávisť a smrtí.
- Květen** – Aby žádná žena povoláná k mateřství nebyla v těžkostech nikdy opuštěna a mohla tak vydávat svědectví o velikosti a kráse života.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já,... nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy,“ abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Dovol mi, abych Tě chválil, přeshatá Panno. Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hřichu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Milí čtenáři,

jak už asi víte, 13. února zemřela sestra Lucie de Jesus dos Santos, poslední ze tří pasáček, kterým se ve Fatimě roku 1917 zjevila Panny Maria.

Vždy, když si pročítám průběh fatimských událostí, musím se pozastavit nad první otázkou, kterou Panna Maria položila pasáčkům: *Chcete se obětovat Bohu a snášet všechna utrpení, která na vás sešle, na smír za hříchy, jimiž je uražen, a jako prosbu za obrácení hříšníků?* To je jistě velmi šlechetný postoj a člověk by rád spolu s malými vizionáři, kteří tehdy byli v blízkosti nebeského zjevení naplnění radostí, pokojem a štěstím, rychle odpověděl: *Ano, chceme!* Dětem se dostává další informace: *Budete tedy muset hodně trpět.* Šlechetnost tedy není laciná, všímám si, stojí mnoho, úměrně plodům, jež má přinést. Najednou nadšení jakoby mizí a v koutku duše se objevuje vtíravá otázka: *Skutečně to chceš? Tolik si věříš?* Tíha takového rozhodnutí se zdá být nepřekonatelná. Ale co říká dál krásná Paní pasáčkům? *Milost Boží vás bude posilovat.* Tak tedy ne já sám, ale milost ve mně, s úlevou si uvědomuji. Při pročítání dalších osudů dětí vidím, jak ze své strany dávají Bohu svou dětskou slabost, kterou On proměňuje v sílu, a nepřestávám žasnout, jak děti zahanbují dospělé. *A co já, uvažuji, promění Bůh i mou ubohost v sílu?* Hledám v Evangelii a nacházím povzbudivá slova: *Voda, kterou mu dám já, stane se v něm pramenem vody tryskající do života věčného* (Jan 4,14). *Já jsem světlo světa. Kdo mě následuje, nebude chodit v temnotě, ale bude mít světlo života* (Jan 8,12). *Budte dobré myslí. Já jsem přemohl svět* (Jan 16,33).

Milí čtenáři a rytíři Neposkvrněné, myslím, že žádost Panny Marie z Fatimy je adresována i nám. Velikost a množství „rytířských“ činů, které se budou po nás žádat, bude zcela jistě u každého jiná. Dovoluji si tvrdit, že největší množství bude těch maličkých, obyčejných, nezajímavých. Jejich hodnota ovšem není v tom, jak vypadají, ale v tom, jakým způsobem jsou vykonány. Kéž jsou všechny vykonány „rytířsky“ – s vděčností, bez nářků a reptání.

br. Bohdan

Prosím Tě

Prosím tě, Maria, v tuto chvíli,
Když nemám vůle, ani síly,
Když nemohu již sama vstát,
Když nemohu ti více dát.

Když jsi mi tolik vzdálená
Místem, však srdcem hledaná,
Ty jsi čistá, bez poskvrn, bez vin,
Ty jsi ta láska jako tvůj syn.

Ty víš, co je bolest, ty víš, co je žal,
Před tebou na kříži Ježíš umíral.
Ty víš, co je milovat, ty víš, co je dát,
Ty víš, co to znamená, sám sebe se vzdát.

Tys jitřenka, která září,
Obraz lásky ve tvé tváři,
Otevři srdce, duši mou,
Ochraň mou víru před zimou.

Lucie

Ze života sv. Františka z Assisi

Vtisknutí pěti svatých ran r. 1224

Bylo to jednou ráno kolem svátku Povýšení svatého kříže, kdy František zárem své lásky, podobou serafinu, se těšil na úpatí hory s milým svého srdce. Uvažoval o nevýslovné lásce Ježíše Krista k nám ubohým hříšníkům. Najednou uviděl, jak se s nebe snáší seraf se šesti zářícími křídly. Rychlým letem přiletěl až k němu a zůstal před ním stát ve vzduchu. Tu František zpozoroval mezi křídly nebeského zjevu obraz ukřižovaného člověka, jeho ruce a nohy byly přibity na kříž. Dvě křídla se zdvihala nad jeho hlavu, dvě byla rozepjatá k letu, zbylá dvě křídla zakrývala tělo. Nad tímto neobyčejným zjevem byl svotec úžasem bez sebe. Radost a bolest střídavě ovládaly jeho srdce. Radost, protože v podobě serafa viděl před sebou milého svého srdce, Boha lásky. Bolest, poněvadž se před ním vznášel trpící Ježíš, jehož ruce a nohy byly přibity a srdce probodeno. Před jeho očima se vznášelo nevyzpytatelné tajemství nad, nímž žasl, když ve své mysli srovnával ponížení na Golgotě se slávou milostného zjevu. Ale Bůh jej poučil o skrytém významu zjevu. Byl tím viděním obdařen, aby poznal jako přítel Ježíše Krista, že se stane milému svého srdce podobným nikoliv tělesným mučením, po němž touží, nýbrž plamenem lásky.

Vidění zmizelo. Zanechalo podivuhodný žár lásky v srdci šťastného Františka a podivuhodná znamení svatých ran na jeho těle. Neboť hned jak zjev zmizel, objevily se na jeho těle svaté rány, které před chvílí pozoroval na těle Ukřižovaného. Viděl, jak jeho ruce a nohy jsou probodeny hřeby, jejichž černá kulatá hlavička byla na vrchní straně nohou a na dlaních rukou zcela viditelná. Na hřebtech rukou a chodidlech nohou vynikala podlouhlá špička, trochu zahnutá. Na rukou a nohou se vytvořily ze strupů a masitých částek hřeby, takže se podobaly zcela obyčejným hřebům, jimiž se mohlo ve svatých ranách hýbat, ale nemohly být bez poranění vytaženy. Také pravý bok Františkův byl proboděn, byla v něm široká otevřená rána,

podobající se růži, prýštila z ní krev a třísnila jeho spodní šat.

V úžasu a vytržení myslí klečel světec dlouhý čas na úpatí hory. Jaké asi city lásky a vděčnosti k Bohu naplňovaly jeho srdce, když viděl svaté rány? Kdo může vylíčit jeho svaté zanícení? Viděl, že se nyní i svým zevnějškem podobá Ukřižovanému Spasiteli, jemuž se dosud snažil podobat ve svém nitru. Nyní se přesvědčil, že se skutečně naplnilo, co mu bylo označeno v knize sv. evangelií. Stal se účastným umučení Páně a teď skutečně o něm platila slova sv. apoštola Pavla: „Já nosím jizvy Pána Ježíše na svém těle“.

Dlouho klečel, popřával své duši dle libosti pít z nevyčerpatelného pramene nebeských rozkoší. Konečně byl z líbezného opojení vyrušen vzpomínkou na bratry. Nebeská milost, kterou byl zcela zřejmě obdařen, ho uvedla do nesmírných rozpaků. Má vše zjevit duchovním synům, nebo jim vše zatajit? Nevěděl, jak se rozhodnout. Tušil, že nebude moci aspoň před nejdůvěrnějšími bratry tuto milost dlouho tajit, přece však se obával prozradit sladké tajemství Páně. Pln pochybností bojoval sám se sebou, až ho všech rozpaků zbavil bratr Lev, který k němu právě přišel. Jemu sdělil vše, žádal ho o radu, co má udělat. Lev soudil, že bude nejlépe, když o svém vyznamenání dá bratřím zprávu.

Jako obyčejně, i tentokrát se řídil světec radou moudrého bratra. Prosil jej, aby zavolal všechny bratry žijící na hoře. Když se objevili, ve své pokoře jim neoznámil vše hned, nýbrž vyjadřoval se v nejistých a nejasných výrazech, jako by se jednalo o zcela jinou osobu, která tak byla od Boha vyznamenána. Chtěl dříve slyšet jejich úsudek, má-li milost zatajit, či ji zjevit. Jeden z přítomných, jménem Illuminatus, když zpozoroval veliké rozčilení svatého otce a jeho obličej zanícený nebeskou září, uhodl, že on sám je tou od Boha vyznamenanou osobou a že jen z pokory se o své milosti, kterou obdržel, nechce zmiňovat.

„Milý otče,“ řekl mu, „věz, že nebeská tajemství nejsou svěřena jen tobě, nýbrž i spolubližním.

Podržíš-li si je jen pro sebe, dle mého úsudku, budeš se muset obávat zodpovědnosti za své jednání, že jsi do země zakopal svěcenou hřivnu.“

Povzbuzen těmito slovy, odhodlal se světec vypravovat vše, co se toho dne s ním stalo. Ne sice beze strachu, ale zcela obšírně bez zatajování sdělil František synům vše, co se s ním před několika hodinami stalo; vše jim zjevil, jen to ne, co mu sdělil ukřižovaný seraf, poněvadž mu byly zjeveny takové věci, jež nikomu nemohl odhalit. Zdá se, že řeč Ukřižovaného byla tak božskou, že lidský jazyk jí ani nebyl schopen.

Plní svatě hrůzy a nejhlubší uctivosti padli bratři na zem kolem sv. Patriarchy a uctívali místo, na němž sám Syn Boží v podobě serafa jejich svatého otce tak vyznamenal. Se slzami v očích je líbali, nemohli se od něj odtrhnout a divili se převleklé milosti, již se jejich sv. Patriarchovi jako prvnímu dostalo.

Mezitím co bratři vroucně uctívali místo, kde se zjevení stalo, uchýlil se František do své chýšky, nechtěl, aby ho snad pro to vyznamenání velebili a projevovali mu svou úctu. Byl tak pokorný, a proto nezměnil nic na dosavadním životě, jako by se nebylo nic přihodilo, nýbrž žil dále v samotě a v přísném postu až do svátku sv. Michaela archanděla, kdy chtěl půst ukončit. Tyto dny byly pro něho zdrojem duchovních rozkoší, jež mu nyní Bůh uděloval v daleko hojnější míře než dříve; avšak také pramenem nemalých bolestí, jež mu při každém kroku nebo pohybu způsobovaly svaté rány. Jeho bratři se mu sice postarali o širokou a dosti pohodlnou obuv, přesto František zakoušel značné bolesti. Vše ale snášel s radostí, neboť se podobal Ukřižovanému,

který ne nadarmo byl nazván mužem bolesti, ano, nedbal svého vysílení a bolesti, cvičil i nadále tělo přísnými posty a kajícími skutky, aby ho učinil poddajným duchu. Bratr Lev byl nyní o to pečlivější, aby svatému Patriarchovi poskytoval útěchu jak tělesnou, tak i duchovní.

Nadešel svátek sv. Michaela archanděla, jenž sv. Patriarcha již slavil opět se svými syny, kteří, když viděli jeho vyhublou, avšak stále se usmívající tvář, hleděli na něho starostlivě a s úctou. Viděli, jak oči vidně chřadne, a proto když od nich následujícího dne odcházel, uchýlili se s ním, jako by ho již vícekrát na této zemi neměli spatřit. Loučení dobrého otce s milými syny krásně podal bratr Maseo.

Slovy „Ježíš a Maria, má naděje“ začíná bratr Maseo popis loučení sv. Patriarchy s bratry, když odcházel z Alverny. „Bratr

Maseo, nehodný hříšník, služebník Ježíše Krista, společník sv.

Františka z Assisi, muže Bohu nejvýš milého, přeje mír a zdraví všem bratřím a synům velikého Patriarchy Františka, praporečníka Krista Ježíše. Poněvadž vznešený Patriarcha se odhodlal rozloučit se se sv. horou a opustit ji 30. září 1224, poslal mu o svátku sv. Jeronýma hrabě Orlando di Chiusi oslíčka, aby na něm jel; nemohl totiž kráčet pěšky, poněvadž byl zraněn a hřeby proboden. Když byl ráno, jak měl ve zvyku, přítomen v kapli Panny Marie Královny Andělů mši svaté, povolal všechny své bratry do kaple a poručil jim mocí svaté poslušnosti, aby setrvali ve vzájemné lásce a ctili a milovali modlitbu a aby měli stálou péči o toto svaté místo a konali tu dnem i nocí bohoslužbu. Dále jim svěřil s velikou horlivostí

svatou horu, napomínal všechny, jak ty, kteří byli přítomni, tak jejich nástupce, aby nikdy nedovolili zneuctění tohoto svatého místa a pečovali o to, aby sem každý vstupoval s uctivostí a vážností a toto místo ctil. Potom udělil požehnání všem těm, kteří tu bydleli, jakož i těm, kteří by tomu místu prokazovali úctu a vážnost. Avšak, pokračoval světec dále, zahanbení mají být ti, kteří by se na jmenovaném místě nechovali slušně, a také od Boha mohou očekávat zasloužený trest. Mně však pravil: ‚Bratře Masseo, věz, že je mou vůlí, aby na tom místě přebývali bohobojní řeholníci a nejlepší bratři mého řádu: o to se mají představení všemožně snažit a sem posílat ty nejlepší ze svých podřízených. Ach, bratře Masseo, nepravím již nic více.‘ Mně bratru Masseovi, bratru Angelovi a bratru Illuminatovi poručil a za povinnost nám uložil, se zvláštní pečlivostí bdít nad tímto místem, kde se uskutečnil veliký zážrak vtisknutí svatých pěti ran. Na to volal ke mně: ‚Addio, addio, addio, s Bohem, s Bohem, s Bohem, Bohu poručeno, žijte tu blaze.‘ Podobně volal k bratru Angelovi, Silvestrovi a Illuminatovi: ‚Žijte tu v pokoji, nejdražší synové, mějte se tu dobře! Vzdaluji se sice od vás svým tělem, ale zanechávám tu své srdce; odcházím s ovečkou Boží, totiž bratrem Lvem, do Portiunkule. Sem však se již nikdy nevrátím. Odcházím, Bohu buď poručeno, Bohu buď poručeno, žijte tu blaze, vy všichni. Addio, žij tu blaze, horo Alverno, žij tu blaze horo andělská, měj se tu dobře bratře sokole; děkuji ti za všechnu lásku, kterou jsi mi prokázal. Žij blaze, žij blaze, Bohu buď poručeno, o skálo, jež jsi mne vzala do svého nitra, mezitím co tu ďábel stál zahanben, již nikdy více tě nespátřím; buď zdráva Matko Boží Andělská, svěťuji ti, Matko věčného Slova, tyto mé syny.‘ Zatímco co tak náš drahý otec mluvil, tekly z našich očí potoky slz; vzdálil se, vzdychaje. Odnesl naše srdce s sebou a my jsme po odchodu takového otce byli jako sirotkové. Já bratr Masseo jsem to vše zapsal a přítom jsem hořce plakal.“

Podle knihy Svätý František Serafický od P. Bonaventury J. Wilhelma zpracoval BS

CHVÁLY BOHA NEJVYŠŠÍHO

Tyto Chvály jsou zachovány v rukopise, který napsal sám František pro bratra Lva, a ten k nim připsal: »...Po vtisknutí Kristových ran na svém těle složil tyto chvály... napsal je vlastní rukou, a tak děkoval Pánu za dobrodění, která mu prokázal.«

Ty jsi svatý Pán, jen ty jsi Bůh, jenž dělá zázraky (srov. Žl 77/76,15).
 Ty jsi silný.
 Ty jsi veliký.
 Tys nejvyšší.
 Tys všemocný král, Otče svatý, Králi nebe i země.
 Tys troji a jediný, Pán a Bůh, všechno dobro.
 Ty jsi dobro, všechno dobro, nejvyšší dobro, Pán a Bůh, živý a pravý.
 Tys láska a milování.
 Ty jsi moudrost.
 Tys pokora.
 Tys trpělivost a krása.
 Tys jistota.
 Ty jsi pokoj.
 Tys radost a veselí.
 Ty jsi spravedlnost a mírnost.
 Tys všechno bohatství, které potřebujeme.
 Tys laskavost.
 Tys ochránce.
 Ty jsi strážce a obhájce.
 Ty jsi síla.
 Tys osvěžení.
 Tys naše naděje.
 Tys naše víra.
 Tys naše láska.
 Tys naše velká sladkost.
 Tys náš věčný život, veliký a podivuhodný Pán, všemohoucí Bůh, milosrdný Spasitel.

Totus tuus!

Koncem února byl Svatý otec hospitalizován na poliklinice Gemelli a byla mu provedena tracheotomie. Papež se po operaci cítil dobře a následně zahájil rehabilitaci.

Po úspěšně provedené tracheotomii, hned když se papež probral z narkózy, napsal na kousek papíru motto svého pontifikátu „Totus tuus“. Plný význam tohoto vyjádření nám pomůže pochopit teolog otec Luigi Negri:

LN: *Z hlediska teologického to znamená, že právě ve chvíli, kdy člověk prožívá svou naprostou zranitelnost a fyzickou bolest, téměř fyzickou neschopnost, je charakteristické, že člověk objeví, že jeho podstata spočívá v něčem jiném, v někom jiném, v Ježíši Kristu, v Bohu. Totus tuus vyjadřuje celý Kristův. Kristus je synem Panny Marie, Panna Maria je Matkou vtěleného Slova, je Matkou církve, k níž papež patří jako ostatní věřící, a proto Totus tuus znamená: zcela Kristův, zcela Mariin. Patří zcela církvi, protože v tom je podstata člověka. Odtud pramení schopnost vážit si daru života, i když – lidsky viděno – se zdá, že všechno jako by bylo redukováno na nemohoucnost.*

Otázka Rádia Vatikán: Zkušenost reality Svatého otce je jedinečná, avšak jakým způsobem může každý z nás udělat tuto zkušenost?

LN: *Myslím, že bychom ho měli následovat, jako církev následuje svaté, ale svatost není jen ta, kterou známe a která je všemu božímu lidu představována po smrti, ale je také svatost společná Božímu lidu, která se projevuje již během života některých z našich bratří. V osobě papeže svatost božího lidu přijala během doby významné rysy a můžeme říci, že se vyvíjí. Tento papež kontempluje tajemství svého utrpení, utrpení Kristova a církve jako podmínku vzkříšení svého a celého světa. To se mi zdá, že je věc, které se musíme učit ve všedním životě.*

RV: V tomto plném odevzdání se Bohu, tak intenzivním, vidíme také lidství jednoho člověka, papeže, který trpí...

Foto: Archiv

Petr našich duší

LN: *Jistě. Jako pro Pána byla odevzdanost do Otcovy vůle ve vrcholné hodině jeho utrpení jedinečná, stejně tak vidíme ve zkušenosti papeže veškeré úsilí, veškeré napětí, veškerou bolest lidstva, které trpí a které ve svém utrpení vnímá velkou a definitivní pokojnou přítomnost Věčného Otce, našeho Otce, který je na nebesích. Lidstvu není odňato nepohodlí, námaha, bolest, ale v Bohu nachází jejich skutečný význam. Je synem, který opírá svoji hlavu o rameno Otce.*

Následující den papežovo rozjímání k modlitbě Anděl Páně četl zástupce Státního sekretariátu arcibiskup Leonardo Sandri na schodišti před basilikou sv. Petra, který také vedl mariánskou modlitbu věřících shromážděných na svatopetrském náměstí a jménem Svatého Otce udělil přítomným apoštolské požehnání.

Televizní diváci však zažili překvapení, protože hned po skončení, když už komentátoři uzavírali přímý přenos, se zvedla roleta papežova pokoje v poliklinice Gemelli, všechny kamery se zaost-

řily na desáté poschodí a zakrátko se objevil Jan Pavel II. v doprovodu kardinála státního sekretáře Angela Sodana a udělil energickými gesty apoštolské pozhennání věřícím shromážděným na nádvoří nemocnice.

Slova promluvy před modlitbou Anděl Páně:

Milovaní bratři a sestry, ještě jednou se k vám obracím z polikliniky Agostino Gemelli. Děkuji vám s láskou a cítím, jak jsou mi všichni duchovně blízko. Myslím na vás, shromážděné na náměstí sv. Petra, na jednotlivce i skupiny, které tam přišly, a na všechny po celém světě, kteří se zajímají o mou osobu. Prosim vás jen, abyste mě i nadále doprovázeli svou modlitbou.

Kající atmosféra postní doby, kterou prožíváme, nám také pomáhá lépe chápat hodnotu utrpení, jež se nás tím či oním způsobem dotýká. A tím, že hledíme na Krista a následujeme ho s trpělivou důvěrou, dokážeme chápat, jak každá forma lidské bolesti v sobě skrývá příslib božské spásy a radosti. Chtěl bych, aby toto poselství posily a naděje dospělo ke všem, zvláště k těm, kteří prodělávají obtížné chvíle nebo trpí na těle či na duchu.

Marii, Matce církve, obnovuji své zasvěcení: Totus tuus! Kež nám Ona pomáhá plnit v každé chvíli života svatou Boží vůli. Ať ke všem dospěje moje otcovské pozhennání.

*přeložil Josef Kolářek,
česká sekce Vatikánského rozhlasu*

RYTÍŘSTVO NEPOSKVRNĚNÉ NAPLŇUJE ZÁVĚŤ KŘÍŽE

Rytířstvo Neposkvrněné obsahuje plnost katolického života v nové formě, která spočívá ve spojení s Neposkvrněnou, naší Prostřednicí u Ježíše.

Svatý Maxmilián Maria Kolbe

Mezi mnoha důležitými slovy vyřčenými nebo napsanými jsou i taková, která mají zcela zvláštní význam, protože obsahují poslední vůli člověka odcházejícího z tohoto světa. Tato slova jsou jinými příjímána a naplňována. Nazýváme je závětí.

Všechna slova Pana Ježíše, která zapsali evangelisté jsou důležitá a účinná mocí Boha, který tvoří a zachraňuje svět i člověka. Mezi těmito slovy se nacházejí taková, která jsou nazývána Závěť z kříže. Vyjadřují poslední vůli Božího Syna, poselství pro všechny lidi, kteří žili v době Ježíše Krista a po Něm – a také dnes až do konce světa.

Spasitel ve své závěti z hloubi nejtragičtějšího odmítnutí, nejhlubší samoty a největšího utrpení dává Janovi, svému milovanému učedníkovi, a v jeho osobě nám všem, nejskvělejší dar – svou Matku, Neposkvrněnou Pannu Marii za naši matku: *Ženo, hle, tvůj syn! ... Hle, tvá matka!* (J 19, 26-27).

foto: Web Gallery of Art

Neposkvrněná, jejíž vůle se nikdy neodklonila ani na okamžik od vůle Boží, přijala tuto závěť celým svým srdcem a naplňuje ji po dnešní den

s neúnavnou věrností. Kolik jen milostí pro stále hlubší duchovní život obdrželi věřící na její přímluvu! Kolikrát přicházela do nevěrných srdcí a svou mateřskou láskou je získávala pro svého Syna. Kolikrát sestupovala na zem, aby byla s námi v nejtěžších chvílích života a přinášela nám milost, útěchu a láskyplně napomenutí?

Svatý Jan závět Pána Ježíše přijal: „v tu hodinu ji onen učedník přijal k sobě“ (J 19,27). Vzal Ji zcela vědomě, s celým odevzdáním a láskou do všech záležitostí svého života – Odevzdal Ji sebe. Když s Ní přebýval, stal se nejen velkým světcem, ale dosáhl vrcholu duchovního života, o čemž svědčí jeho evangelium.

Skrze staletí věřící Kristovy církve pamatovali na Závět z kříže a projevovali přesvaté Panně nejvyšší úctu po Pánu Bohu, modlili se k Ní v mnoha záležitostech, svěřovali Ji sebe, jiné a celý svět. Byli i takoví, kteří vytrvale hledali způsob, jak by se Ji mohli odevzdat co možná nejdokonaleji a bez jakýchkoliv omezení. Zasvěcovali se Ji různými způsoby jako její děti, služebníci, nástroje a rytíři...

Svatý Maxmilián toužil odevzdat se Ji úplně, bezmezně, neodvolatelně – prostě v každém ohledu maximálně. Četné z jeho výpovědí svědčí, že se Ji chtěl odevzdávat neustále, když kupříkladu říkal: „být Její, rozplynout se v Ní, odevzdat se Ji, patřit Ji, aby v nás nezůstalo nic, co by nebylo Její, abychom se pro Ni zmařili, proměnili se v Ni, aby zůstala je Ona, abychom byli Její tak, jako Ona je Boží“. A Ona byla přece „celá Boží“.

Svatý Maxmilián chtěl předat myšlenku odevzdání se Neposkvrněné všem lidským duším, které byly v jeho době a budou v budoucnu, a proto založil Rytířstvo Neposkvrněné (MI – pocházející z latinského názvu Militia Immaculatae). Je to hnutí pro všechny lidi dobré vůle: laiků a duchovních.

Dnes Rytíři Neposkvrněné žijí v pěti světadílech, ve 46 státech a jejich počet dosahuje čtyř milionů. Jenom v samotném Polsku jich je 2,5 milionu. MI má v současné době 27 národních center a mnohá díla křesťanské formace a hlásání Evangelia.

Dne 8. prosince 1998 Papežská rada pro laiky ustanovila Rytířstvo Neposkvrněné veřejným mezinárodním sdružením majícím svou vlastní právní subjektivitu a schválila Generální statuty MI. Apoštolský stolec, jak je napsáno v Dekretu Papežské rady, s radostí přijal definici, kterou charakterizoval Rytířstvo sám svatý Maxmilián: „Rytířstvo Neposkvrněné obsahuje plnost katolického života v nové formě, která spočívá ve spojení s Neposkvrněnou, naší Prostřednicí u Ježíše.“

V kapitole věnované duchovnímu životu a formaci nacházíme označení ideje MI, která stručně shrnuje naši úvahu:

Spiritualita Rytířstva Neposkvrněné spočívá v životě konsekrací svatého křtu ve světě Neposkvrněné, kterou nám dal Spasitel. On vykonal na Kalvárii první akt zasvěcení, když odevzdal Marii učedníkovi a učedníka Marii (srv. J 19,25-27). Život učedníka je poznamenán přítomností Matky (srv. Redemptoris Mater 45).

O. Maxmilián prožíval toto spojení s Marií zvláštním způsobem. Chápal je jako „proměňování se v Ni“, „stávání se jakoby Ji samou“, aby skrze toto spojení dosáhl dokonalejšího spojení s Kristem.

Zakladatel MI zdůrazňoval, že odevzdání se Neposkvrněné spočívá především na vůli a ne na citech nebo rozumu. Pokud se člověk chce odevzdat Matce Boží, tak i kdyby necítil něco vznešeného nebo nerozuměl všemu, splňuje nejdůležitější a nutnou podmínku, aby se stal rytířem Neposkvrněné.

Kdo se upřímně odevzdává přesvaté Panně, vstupuje do nové a nesmírně plodné etapy svého života. Postupem času se celek jeho života stává stále více poznamenán přítomností, působením a svatostí samotné Neposkvrněné. Kdo takto žije, zcela nevědomky ovlivňuje jiné a získává jejich srdce pro Krista.

Jako odpověď na Ježíšovu Závět z kříže by každý křesťan mohl ve svém životě vykonat úkon odevzdání se Matce Boží. A Ty, drahý čtenáři Immaculaty, již jsi přijal Marii k sobě? Přijal jsi Ji jako Matku? Vykonal jsi již úkon odevzdání se Neposkvrněné?

Svědek

V neděli 13. února v klášteře karmelitek v Coimbre zemřela sestra Lucie, poslední svědek zjevení Panny Marie v Fatimě. Narodila se 22. března 1907 v Aljustrele blízko Fatimy. Když jí bylo deset let, viděla poprvé Pannu Marii v Cova da Iria spolu se svými příbuznými Františkem a Hyacintou, bylo to 13. května 1917. František a Hyacinta zemřeli jako děti. František zemřel roku 1919 v necelých jedenácti letech, Hyacinta o necelý rok později, ve svých deseti letech. Oba byli blahorečeni Janem Pavlem II. 13. května 2000. Lucie byla od roku 1921 ukrytá před světem, nejprve ve škole ve městě Porto, později u sester vedoucích sirotčince v Porto a od roku 1948 za klauzurou Karmelu Svaté Terezie v Coimbre, kde byla po následujících 57 let živým svědkem fatimských událostí. Zjevení Panny Marie bylo církevně schváleno v roce 1930. V tomto roce místní ordinář, biskup města Leiry, José Alves Loreira da Silva, napsal pastýřský list, ve kterém po-

tvrdil pravdivost těchto zjevení. Sestra Lucie během svého života napsala dvě knihy: „Paměti“ a „Výzvy fatimského poselství“. V těchto dílech popsala to, co chtěla sdělit světu a co podle ní bylo podstatou fatimského zjevení.

SESTRA LUCIE HOVOŘÍ O FATIMĚ

Z dopisu biskupovi José Alves Correia da Silva (r.1941)

Trináctého května 1917

Hrála jsem si s Františkem a Hyacintou nahore na svahu Cova da Iria. Postavili jsme zídku kolem křoví, když jsme pojednou uviděli něco jako blesk.

»Pojďme raději domů,« řekla jsem bratrancovi a sestřenicí, »blyská se a přijde snad bouřka.«

»Dobře.«

Začali jsme sestupovat po svahu a hnát ovce k silnici. Když jsme byli přibližně v půli svahu, skoro u velkého dubu, viděli jsme nový blesk a po několika krocích jsme spatřili nad dubem paní, oděnou v bílém šatě, zářící víc než slunce; vycházelo z ní jasnější a intenzivnější světlo, než jaké rozlévá křišťálový pohár plný čisté vody, prosvěcovaný nejjasnějšími slunečními paprsky. Zastavili jsme se překvapeni tímto zjevem. Byli jsme tak blízko, že jsme stáli uvnitř světla, které tu paní obklopovalo či které se z ní rozlévalo. Byli jsme vzdáleni asi půldruhého metru. Panna Maria k nám promluvila:

»Nebojte se! Neublížím vám.«

»Odkud přicházíte?« - Zeptala jsem se jí.

»Přicházím z nebe.«

»A co si ode mne přejete?«

»Přišla jsem vás požádat, abyste sem přicházeli po šest příchů trináctého dne vždy ve stejnou hodinu. Pak vám řeknu, kdo jsem a co chci. Pak se sem vrátím ještě po sedmé.«

»Přijdu i já do nebe?«

»Ano.«

»A Hyacinta?«

»I ona.«

»A František?«

»I on; ale bude se muset pomodlit ještě mnoho růženců.«

Tu jsem si vzpomněla na dvě děvčata, která před nedávnm zemřela. Byly to mé přítelkyně a chodily se k nám učit tkát u mé nejstarší sestry.

»Je Marie das Neves už v nebi?«

»Ano.« (Myslím, že měla asi 16 let, když zemřela.)

»A Amálie?«

»Zůstane až do konce světa v očištění.« (Myslím, že měla asi 18 nebo 20 let.)

»Chcete se obětovat Bohu a snášet všechna utrpení, která na vás sešle, na smír za hříchy, jimiž je urážen, a jako prosbu za obrácení hříšníků?«

»Ano, chceme.«

Do konce svého života zůstala věrna Panně Marii a vždycky se podříдила ustanovením církevní autority.

Zvláštní význam mělo v jejím životě číslo třináct. Panna Maria se v roce 1917 zjevila šestkrát: 13. května, 13. června, 13. července, 19. srpna (13. srpna byly děti uvězněny komunistickými úřady), 13. září, a 13. října. Nakonec sestra Lucie odešla do domu Otce také třináctého ve svých nedožitých 98 letech.

Poselství Panny Marie Fatimské, vyzývající k obrácení a pokání, přijala sestra Lucie za své a zůstala mu věrna do konce svého dlouhého života. Jako by jí Bůh dal tak dlouhý život proto, aby mohla co nejdéle svědčit.

Biskup Antonio Marcelino, zástupce předsedy portugalské biskupské konference, řekl o sestře Lucii při příležitosti pohřbu: *Měla víru pevnou, ale nevnučující se. Měla dar účinné přítomnosti mezi námi. Světící biskup Lisabonu popsal její vlastnosti takto: Prostá žena, která přijala Boží tajemství.* Zajímavé je také svědectví biskupa Coimbrly,

kteří osobně znal sestru Lucii de Jesus dos Santos, ten řekl: *Otevřená pro dialog, plná života, plná prosté, ale hluboké víry.*

Jan Pavel II. napsal k pohřbu zvláštní list. „S hlubokým dojetím jsem přijal zprávu, že sestra Maria Lucie od Ježíše a Neposkvrněného Srdce byla ve svých 97 letech povolána nebeským Otcem do věčného přibytí v Nebesích,“ píše Svatý otec. Jan Pavel II. vzpomíná také na osobní setkání s portugalskou řeholnicí: *„Pouto duchovního přátelství postupně sítilo.“ „Jako každodenní dar jsem cítil podporu její modlitby, zvláště v těžkých okamžicích zkoušek a utrpení. Kéž ji Pán štědrě odmění za její velkou a skrytou službu církvi. Těší mě představa, že sestru Lucii při jejím přechodu ze země do Nebes přijala právě Ta, kterou před mnoha lety viděla ve Fatimě. Kéž nyní Svatá Panna doprovodí duši této své dcery k blaženému shledání s Božským ženichem,“* napsal v listu k pohřbu fatimské svědkyně Svatý otec.

SK

»Budete tedy muset hodně trpět, ale milost Boží vás bude posilovat.«

Když promlouvala tato poslední slova (»milost Boží...«), otevřela poprvé ruce a zalilo nás silné světlo, odraz paprsků, které z jejích rukou vycházely. Proniklo nám do hrudi a do hlubin duše, takže jsme se viděli v Bohu, který byl tím světlem, mnohem jasněji, než bychom se mohli vidět v nejlepším zrcadle. Z vnitřního popudu, který jsme pocítili, jsme padli na kolena a v duchu jsme opakovali: »Nejsvětější Trojice, klaním se ti. Můj Bože, můj Bože, miluji tě v Nejsvětější svátosti.«

Po několika okamžicích Panna Maria dodala:

»Modlete se každý den růžencem, abyste tak vyprosili světu mír a konec války.«

Potom se začala pomalu zvedat a vznášet se do výše směrem k východu, až zmizela v nedozírné dáli. A světlo, které ji obklopovalo, jako by otvíralo cestu do nebeské klenby. Proto jsme někdy říkali, že jsme viděli, jak se otevřelo nebe. (...)

Třináctého června 1917

Když jsme se s Hyacintou, Františkem a jinými přítomnými domodlili růžencem, spatřili jsme opět odraz bližícího se světla (které jsme nazývali bleskem) a pak se objevila nad dubem Panna Maria, právě tak jako v květnu.

»Co si ode mne přejete?« - Otázala jsem se.

»Přeji si, abyste sem přišli příští měsíc třináctého, abyste se modlili každý den a naučili se číst. Potom vám řeknu, co chci.«

Prosila jsem o uzdravení jednoho nemocného.

»Jestliže se obrátí, uzdraví se v tomto roce.«

»Chtěla bych vás poprosit, abyste nás vzala do nebe.«

»Ano, Hyacintu a Františka si tam vezmu brzo, ale ty zůstaneš ještě nějaký čas zde na zemi. Ježíš chce, aby ho lidé poznali a milovali a ty mu máš při tom pomoci. Chce zavést ve světě úctu k mému Neposkvrněnému srdci.«

»Zůstanu zde sama?« - Zeptala jsem se smutně.

»Ne, dítě! Bolí tě to hodně? Neztrácej odvahu. Nikdy tě neopustím, mé Neposkvrněné Srdce bude tvým útočištěm a cestou, která tě povede k Bohu.«

Při těchto posledních slovech otevřela ruce a zalila nás znovu odrazem oné nesmírné záře, v níž jsme se viděli jako ponoření v Bohu. Hyacinta a František stáli v oné části záře, která se zvedala k nebi a já v té, která se rozlévala po zemi. Před pravou dlaní Panny Marie bylo srdce ovinuté trním, které se je zdálo probodávat. Pochopili jsme, že je to Neposkvrněné Srdce Mariino, zraňované lidskými hříchy, a že si přeje odčinění těchto vin. (...) ●

STANISLAV KOWALSKI

hlava křesťanské rodiny

Odjakživa se větší zbožností v rodinách vyznačovaly ženy a právě ženy vychovávaly vztah domácích k víře a k Bohu. V rodině Kowalských, z níž vzešla svatá Faustyna, to bylo naopak. Náboženský tón udával otec - Stanislaw Kowalski. Můžeme v něm vidět příklad pro otce dnešních rodin.

Stanislaw Kowalski a Marianna, rozená Babel, uzavřeli svátost manželství v roce 1892 a začali bydlet ve vsi Głogowiec. Dlouho byli bezdětní, ale po 9 letech manželství jim Pán Bůh udělil velkou milost a obdaril je postupně deseti dětmi.

Měli nevelké hospodářství, a poněvadž nebyli schopni uživit stále početnější rodinu, Stanislaw, jelikož se vyznal v tesařské práci, musel se zabývat jak zemědělstvím, tak řemeslem. Přes den pracoval jako tesař a po návratu domů do pozdních nočních hodin obdělával pole ve svém hospodářství. Obvykle byl úplně vyčerpaný, ale od sebe vyžadoval nejvíce. Marianna, podobně jako on, byla žena pracovitá a sdílná, plná sebezapření a houževnatosti. V zimě, kdy muž pracoval venku, mu nosila obědy bez ohledu na to, jak to bylo daleko. Na zpáteční cestě, po kolena ve sněhu, nosila na zádech otep dřeva na vytápění jizby a na přípravu pokrmů. Podmínky bydlení měli velmi skromné, takže když vyrostla nejstarší děvčata, chodila do služby k bohatším lidem, zatímco ostatní děti pomáhaly v hospodářství při pasení dobytka a jiných pracích.

Desetiletí chlapci mlátili obilí spolu s otcem. Otec byl nepochybnou autoritou a hlavou jejich rodiny. Byl člověkem prosté a čisté duše, přísný a náročný, a ve stejných zása-

dách vychovával postoje a charaktery i svých dětí. Když se dvě starší dcery, provázené jedním z vesnických mládenců, vrátily po půlnoci z městečka ze zábavy, otec se na ně rozkřičel a „hrozně“ je zbil - jak sám řekl - pro stud, který mu způsobily. V rodině Kowalských tedy panovala nezvyklá kázeň.

Při výchově je otec neučil jen poslušnosti a zodpovědnosti k povinnostem. Dbal nejen o jejich bezvadnou pověst, ale také se staral o osobní rozvoj každého z nich. Přestože žili v bídě, bylo v domě několik knížek s náboženskou tematikou, mezi nimi bible, životopisy svatých a časopisy o misiích. Za dlouhých zimních večerů otec dětem četl a uváděl je do světa poustevníků, poutníků a misionářů v dalekých krajích. Starší postupně začaly sahat po oblíbené četbě, a tak v nich vzrůstalo vědomí potřeby šíření víry, a to pak vedlo k misionářskému působení na jejich současníky v okolí.

foto: archiv sestry K. V. B. M.

Bl. Faustyna Kowalska se svými rodiči (po její levé ruce) a kmotry

Při pasení dobytka malá Helenka kolem sebe shromáždžovala děti sousedů a se zápallem jim vyprávěla životopisy svatých. Hluboké prožívání poznaných skutečností a nadšený zájem o ně ji čím dál více přiváděl na myšlenky připojit se jednou k poustevníkům, žijícím v hlubokých leších, živícím se kořínky, anebo jít do misií a tam pohany učit svaté víře. Když se ale po letech snažila své sny uskutečnit, rodiče s tím nechtěli souhlasit. Matka se bránila z důvodu velké přichylnosti k milované dceři, otec zase z přemíry skrupulí a velké odpovědnosti za život celé rodiny. Dělal si starosti, že nebude mít pro dceru peníze na požadované klášterní věno. Přitom nikdy nepodporoval exaltovanou, přehnanou zbožnost, jak si ji v řádech představoval. Už dříve, spolu se ženou, ve starosti o fyzické a duševní zdraví dítěte, nedovolil Helence noční modlitby, ke kterým ji, jak říkala, budil anděl. Jeho víra byla jednoduchá, silná a důsledná, ale bez jakýchkoli přepjatostí. A takovou chtěl vidět i u svých dětí. Přesto dorůstající dívčina dosáhla svého, a když shromáždila potřebnou částku, kterou si ve službě vydělala, vstoupila do kláštera proti jejich vůli. Rodiče byli pobouřeni nad takovou neposlušností a do konce noviciátu nepřijali volbu své dcery. Teprve když během prvních slibů, na které byli pozváni, viděli Helenu opravdově šťastnou, smířili se s jejím rozhodnutím. „Ženo,“ řekl otec, „je asi třeba, aby zůstala, kde je. Nevidíš, že je zamilovaná do Pána Ježíše? Ať si žije v pokoji. Taková je Boží vůle.“

Výchovné působení otce zanechalo už dospělých dcer tak hluboký vliv, že i když žily daleko od domova, držely se jeho zásad. Když byla Helena ve službě v Lodži, postila se několik dnů v týdnů a po celou dobu postní. A když ji jednou v postní den navštívila její starší sestřenice, opatrně se jí zeptala: „Jací jste to vlastně lidé a jak jste byli vychováni, že se tak přísně postíte?“ Na to Helena odpověděla: „U nás se tak žije, tak nás vychoval otec.“

V obraze Stanislava Kowalského můžeme vidět příklad pro otce dnešních rodin, který vede k víře a k Bohu všechny rodinné příslušníky. Otec každý den časně ráno před odchodem do práce začínal

chvalozpěvem zbožné písně nebo hodinek k Neposkvrněnému Početí Blahoslavené Panny Marie a v době postní „Hořké muky Pána“. Nikdy nevynechal v neděli a ve svátek mši svatou a potom, když už mu to věk nedovoloval, aby přišel do kostela - v době, kdy se tam konala pobožnost, pověsil nad lůžkem hodinky a prožíval liturgickou slavnost spojen duchovně v modlitbě. Podnikal kroky k duchovnímu rozvoji potomků s podporou knížek a Božího slova. Jeho modlitby byly tak hluboké, že si Helena, v pozdější době už jako sestra Faustina, dělala výčitky, že se v tom nevyrovná svému otci: „Když jsem viděla, jak se otec modlil, velmi jsem se styděla, že po tolika letech v klášteře to neumím tak upřímně a vroucně.“ Otec se neostýchal, když se jeho dospělá dcera dívala na jeho osobní rozmluvu s Pánem Bohem.

Jak se naopak dnešní křesťané bojí ukazovat svou zbožnost navenek a bázlivě ji ukrývají. A když ještě není opravdová jednota mezi manžely - i jinak upřímně věrní, opravdu se snažící - povolují pod tlakem druhého, ustupují a skládají zbraně a upadají... Jak málo vytrvalosti je mezi manžely, kteří se čím dál víc odchylují od náboženských praktik, aby se nakonec stali „věřícími“, ale nepraktikujícími; jak často jim chybí odvaha v protivenstvích víry.

Pan Kowalski postupoval úplně jinak. Když ho znepokojená žena napomínala: „Přestaň zpívat, probudíš všechny!“ on si toho nevšímal a později se horlivě obhajoval: „První povinnost je vůči Bohu.“ A vysvětloval, že musí dát dětem dobrý příklad. Pro něho příkázání: „Nebudeš mít přede mnou jiné bohy“ nebylo pouhou frází: důsledně a zřetelně je v životě uskutečňoval.

Zemřel ve věku 78 let (jeho žena se dožila devadesáti) a zůstal ve vzpomínkách svých dětí jako člověk, zasluhující obdiv a úctu, který jako první dal jedné ze svých dcer základy ke svatosti. „Pokud jde o náboženství,“ řekl po letech jeho syn, varhaník, „otec od nás velmi mnoho vyžadoval a stejně tak od Heleny. Za to jsme mu teď velmi vděční.“

Obránci pravosti evangelií

V současné době je módou i na katolických školách říkat, že evangelia nebyla napsána čtyřmi evangelisty, nýbrž prý vznikala postupně v prvokřesťanských komunitách a po mnoha redakčních úpravách dostala svou konečnou podobu teprve na přelomu 1. a 2. stol. po Kr. Tomuto názoru kategoricky oponoval jeden z největších současných německých protestantských biblistů, před nedávnem zemřelý Carsten Peter Thiede.

Namítal, že jestli evangelia vznikla až v závěru 1. stol., kdy většina očitých svědků Kristova života již nežila, tak se zeslabuje i jejich věrohodnost. Pro ni je nejpádňejším argumentem, že ti, kteří o Ježíši psali, jej také většinou i viděli a slyšeli a za toto svědectví šli na popraviště. Proto nepřátelé křesťanství v novověku posouvali vznik Nového zákona na co nepozdější dobu a předkládali pro to podle Thiedeho pseudovědecké argumenty, jimž sedla na lep nejprve protestantská, nyní však také katolická biblistika.

Thiedeho stěžejní zásluhou byl objev tzv. papýru 7Q5, nalezeného v jeskyni v Kumránu. Ten obsahuje řecká písmena, z nichž Thiede rekonstruoval citát z evangelia sv. Marka 6,52-3. Málo se ale dosud ví o jeho nejnovějším objevu v Kumránu, nálezu papýru s textem 1. listu sv. Pavla Timotejovi 3,16-4,3. To je důkazem, že oba tyto novozákonné spisy musely být napsány před rokem 68, tj. před vypuknutím římsko-židovské války, neboť od toho data byla jeskyně v Kumránu zavalena kamenem a objevena až teprve r. 1948. V knihovně oxfordské univerzity našel Thiede také papýrus s textem evangelia sv. Matouše, který po jazykovém a chemickém rozboru je třeba dle něj datovat do let 40-50 po Kr.

Thiede přesvědčivě argumentuje, že pro posouzení vzniku evangelií do pozdější doby a upírání autorství čtyřem evangelistům není žádný důvod. Poukazuje na Skutky apoštolské sv. Lukáše. Musely být dokončeny ještě za života sv. Pavla, neboť Lukáš se o jeho popravě vůbec nezmiňuje a končí spis Pavlovou cestou do Říma. Poněvadž historikové se shodují na r. 67 jako datu Pavlovy mučednické smrti, vznikly Skutky předtím. Ba co více, jejich sepsání nutno klást i před rok 62, kdy byl popraven jeruzalémský biskup sv. Jakub, apoštol a příbuzný Páně. Lukáš by se o tom jistě

zmínil, kdyby Skutky napsal později. A protože v úvodu ke Skutkům anonymnímu Theofilovi sděluje, že před nimi ještě napsal spis o životě Ježíše Krista, tj. evangelium, je třeba jeho vznik zařadit do 50. let 1. stol.

Thiede také skvěle vyvrátil dogma liberální biblistiky, že Kristovy předpovědi o pádu Jeruzaléma byly napsány až po této události r. 70. Zničení jeruzalémského chrámu, centra a duchovní tepny tehdejšího židovství, bylo tak závažnou tragédií, že je nemyslitelné, aby autoři evangelií, kdyby napsali toto proroctví „až po“, je neproložili podrobnostmi s vlastním komentářem. Nic takového ale zde nenacházíme, jen Ježíšův pláč a lakonické konstatování, že z toho „nezůstane kámen na kameni“.

Thiedeho postoj zastává mezi katolickými biblisty zvláště viditelně Marius Reiser, profesor Nového zákona na univerzitě v Mohuči. Ten argumentuje, že čím více posouváme vznik evangelií na pozdější dobu, tím více ztrácí věrohodnost vyprávění o Kristových zázracích, zejména o jeho zmrtvýchvstání. Odbouráme-li očitě svědectví novozákonních autorů a generace Ježíšových současníků, tak jsme argumentačně slabší vůči názoru, že jde o mýticko-teologické vyjádření víry prvotní církve, jak učí mnoho dnešních teologů.

Jenže zázraky jsou vedle naplněných proroctví Starého zákona hlavním argumentem pro Božství Ježíše Krista, jak je zřejmé z Nového zákona i z prvokřesťanské literatury. Písmo sv. mluví o 34 Spasitelových zázracích, jimiž jsou uzdravení, vzkříšení mrtvých a přírodní divy. Jejich popírání, včetně zmrtvýchvstání, začalo až v 18. stol., v osvícenství. Dodnes odpůrci Kristových zázraků poukazují na různé varianty líčení těchto zázraků u čtyř evangelistů. Na to Reiser odpovídá: „To není pro historika nic překvapivého. U každé his-

torické události najdete její různé varianty a rozpory v detailech. Máte třeba zavraždění Caesara. Nejsme schopni říct, jestli svá poslední slova pronesl řecky nebo latinsky, pronesl-li vůbec jaká. Prameny se v tomto liší, přesto však žádný historik z toho nevyvodí, že Caesar nebyl zavražděn, nýbrž zemřel přirozenou smrtí...“ Neexistuje v dějinách ani v současnosti událost, o níž by dva svědci psali úplně shodně. Každý má jiný způsob vnímání, a proto položí důraz na něco jiného, než druhý a zamlučí, co pokládá za bezvýznamné, nehledě k omezenosti lidské paměti a možnosti omylu v detailech. O tom ví každý žurnalista, jenž dělal někdy reportáž. Proto např. rozpory v detailech, týkající se evangelních zpráv o zmrtvýchvstání Páně, jsou podle novináře a historika V. Messorihho jasným důkazem pravdivosti faktu prázdného hrobu a zje-

vování se

vzkříšeného Pána svým věrným. Kdyby naopak všechno přesně souhlasilo, bylo by zde podezření z manipulace a umělé konstrukce.

Ve prospěch authenticity Kristových zázraků mluví podle Reiser a i jejich množství. Neznáme žádného jiného antického „divotvůrce“, jenž by jich učinil během tří let svého působení tolik a o nichž ještě evangelista sv. Jan píše, že to nejsou zdaleka všechny. Stylizace takového divotvůrce není vůbec jednoduchá, jak se někteří domnívají.

Thiede i Reiser shodně hovořili mnohokrát o tom, že obhájci vzniku Nového zákona ještě za života Kristovy generace a pravdivosti Ježíšových zázraků jsou často předmětem šikany pro údajnou „nevědeckost“. Liberálně-racionalistické stanovisko, zpochybňující v Písmu sv. vše nadpřirozené, má naopak punc „vědeckosti“. Jde o to, co ironicky vyjádřil Christian Morgenstern: „Nemůže být pravdou to, co nesmí být pravdou.“ Tím více a horlivěji se proto držíme své víry a nenechme si ji vzít ani pod pláštíkem „vědy“.

Podle pramenů R. Malý

SYMBOLY EVANGELISTŮ

Tato miniatura z evangeliaře z Echternachu (9. stol., Nationalmuseum v Norimberku) představuje vnitřní sounáležitost Starého a Nového zákona. Kolem Krista na trůně vidíme čtyři „velké“ proroky Izajáše, Jeremjáše, Ezechiela a Daniela; mezi nimi symboly čtyř evangelistů Jana, Lukáše, Matouše a Marka. Také autor Zjevení Janova (4,6-7) dává „čtyřem bytostem“, jež obklopují nebeský trůn, po jednom obličejí Ezechielových bytostí. Středověcí umělci se nechávali často inspirovat spisy proroků, někteří Starým zákonem, jiní Novým zákonem. (Foto Nationalmuseum, Norimberk)

TROCHU APOLOGIE (5): BYLA KATOLICKÁ CÍRKEV...

...NEPŘÍTELEM SVOBODY?

Církev odmítala v 19. stol. lidská práva a svobodu. To je možno se dočíst v řadě publikací. „Důkazem“ je encyklika papeže Řehoře XVI. „Mirari vos“ z r. 1832, kde stojí slova, z nichž leckterému demokratovi naskakuje husí kůže: „Je nemyslitelné, že by bylo možné přijmout perverzní zásadu, jako by každému náleželo udělit svobodu svědomí.“

Jenže vášniví kritikové zmíněné encykliky zapominají na jedno slovíčko: „každému...“ Z logiky věci vyplývá, že Řehoř XVI. neodmítá svobodu svědomí v principu, zvláště pak pro náboženské menšiny v katolických zemích. Kdyby tomu tak bylo, tak by se v Církevním státě té doby netěšili náboženské svobodě židé a valdenští a papež by také nezůstal lhostejný k faktu, že v katolických monarchiích Rakouska, Bavorska, Belgie aj. měli protestanté náboženskou volnost garantovanou zákonem. Řehoř XVI. nikterak nezpochybňoval, že protestanté nebo židé mají mít v katolických zemích legalizovanou svobodu svědomí, jemu šlo pouze o to, že ji nelze udělit bez výjimky komukoliv, jak hlásal tehdejší liberalismus. Takový názor vycházel z osvícenského subjektivistického stanoviska, že neexistuje objektivní pravda, a proto prý je nutno tolerovat absolutně všechny ideje na stejné úrovni. Svoboda svědomí v pojetí liberálů tak stávala katolickou vírou do téže roviny s jinými vyznáními a filozofickými směry, které jí kategoricky odporovaly, a to Řehoř XVI. nemohl připustit. Podle katolické nauky je pravda pouze jedna, ta zjevená,

Kristova. Co jí odporuje, je objektivně blud, což ale neznamená, že jeho vyznavači by měli být k pravdě přinuceni násilím. Je třeba přiznat, že v tomto katolici v minulosti často chybovali.

Toto však nebyl případ Řehoře XVI. nebo jeho nástupce bl. Pia IX. Když vznikla r. 1830 samostatná Belgie a její ústava garantovala všechny nám dnes známé demokratické svobody včetně volnosti vyznání, nenamítal Řehoř XVI. vůbec nic proti tomu, aby belgičtí biskupové se k těmto hodnotám vyjádřili kladně. Papežům šlo pouze o to, aby se nezastíral rozdíl mezi pravdou a bludem a také aby svoboda nebyla zneužita. Špatné zkušenosti v tomto směru nabízela Velká francouzská revoluce, která zahájila svoji éru slavnostním apelem na svobodu svědomí – a skončila jednou z nejkrutějších hrůzovlád historie. Proklamace bezbřehé svobody a tolerance se snadno mohou zvrátit v teror proti tzv. „netolerantním“, kam lze bez potíží zařadit všechny, kdo hlásají tzv. korespondenční teorii pravdy, tj. že pravda může být pouze jedna a ne mnoho „pravd“, které si navzájem odporují. Tak učí i Katolická církev.

Velká francouzská revoluce zdaleka nebyla jediným případem, kdy bojovníci za „svobodu svědomí“ připravili katolíkům, zejména kněžím a řeholníkům, krvavou lázeň. V 19. stol. dochází k řadě takových událostí. Papež bl. Pius IX. se s tím setkal v samotném Římě. Právě on hned po svém nástupu r. 1846 dal Církevnímu státu svobodu slova, tisku

a shromažďování. Italští liberálové, volající po sjednocení země, jej za to chtěli prohlásit panovníkem jednotné Itálie. Když Pius IX. odmítl s tím, že je na prvním místě hlavou Kristovy Církve a nikoli světským vládařem, stal se okamžitě nepřitelem číslo jedna. Advokát Giuseppe Mazzini vyvolal r. 1848 proti němu povstání, vyhlásil tzv. Římskou republiku a po vzoru francouzských jakobínů začal věznit a popravovat duchovenstvo. Předseda vlády Církevního státu hrabě de Rossi byl zavražděn, Pius IX. si zachránil holý život útekem do města Gaety v Neapolském království v kočáru bavorského vyslance, přestrojen za obyčejného klerika. Mazziniho tyranie trvala jeden rok a padly jí za oběť tisíce lidí, na prvním místě duchovní osoby. To všechno ve jménu „svobody, tolerance a demokracie“. Když se papež po Mazziniho pádu vrátil zpět do Říma, Evropa užasla nad mírností, s jakou se „vy-pořádal“ s republikány. Všechny uvězněné v počtu několika tisíc během krátké doby propustil na svobodu a umožnil jim vrátit se ke svému původnímu povolání. Osobám, které se dopustily ve službách Mazziniho kriminálních deliktů a byly za to řádně odsouzeny k smrti nebo dlouholetému vězení, udělil Pius IX. v naprosté většině případů milost, odmítl ji pouze asi u 10 masových vrahů. Francouzský císař Napoleon III. prohlásil tuto papežovu humanost za „šílenství“. Přitom právě Pius IX. vydal r. 1864 tzv. „Syllabus“, soupis 80 největších bludů své doby, mezi něž řadí i formulaci, že papež by se měl smířit „s pokrokem, liberalismem a moderní civilizací“, za což je i dnešními liberály neustále odsuzován. Srovnání s Mazziniho vládou přitom jednoznačně potvrzuje, že „nedemokratický“ Pius IX. prokázal v praxi vysokou míru tolerance a humanismu, zatímco „demokratický“ Mazzini pravý opak.

Protikatolická agresivita byla vlastní i liberálům ve Španělsku a Portugalsku, kde se neustále střídaly pro Církev časy klidu (např. vláda španělské Isabely II.) s obdobím pronásledování. R. 1909 liberálové spolu se socialisty zorganizovali v Barceloně pogrom proti katolíkům a více než sto jich upálili bez jakéhokoliv důvodu na náměstí. Záminkou byla poprava u lidu oblíbeného španělského socialisty Ferrera. Papež sv. Pius X. se tenkrát obrátil na španělskou vládu s prosbou

o milost, ta však jí nedbala. Proticírkevní kruhy si to vysvětlily tak, že papežova žádost byla jen „naoko“, ve skutečnosti naopak prý právě on tajně nabádal k popravě, což měla být pomsta za Ferrerovo útočné protikatolické vystupování. Ferrerova smrt vyhnala lidi do ulic, vytvářely se revoluční výbory a organizovaly teroristické akce proti kněžím, řeholníkům a aktivním laikům, opět ve jménu „demokracie a svobody“.

Různým formám perzekuce se Církev nevyhnula ani v Latinské Americe, kde se do čela národně osvobozenického boje postavili bohatí potomci španělských přistěhovalců, tzv. kreolové, smýšlející liberálně a nepřátelsky proti Církvi. Většina jich byla v zednářských lóžích, které získaly v nově vzniklých státech rozhodující vliv. V Mexiku, Kolumbii a jinde docházelo v 19. stol. i ke krvavému pronásledování. Obětí zednářské nenávisti se stal také ušlechtilý prezident republiky Ekvador Gabriel García Moreno, praktikující katolík, zastřelený r. 1875 na schodech katedrály hlavního města Quita, když z ní vycházel po mši. Jeho „vina“ spočívala v tom, že usiloval o shodu zákonů země s katolickou morálkou.

Když I. vatikánský koncil r. 1870 odsouhlasil dogma o papežské neomylnosti, vyhlásily o pár let později demokratická Francie a parlamentní císařské Německo tzv. „kulturní boj“ proti Katolické církvi, jež prý se stala svojí vírou v papežskou neomylnost „nekulturní“. Úřady zrušily řadu klášterů, stovky kněží se octly ve vězení a mnozí další byli postiženi zákazem kázání, katolické školy a tisk byly z velké části zrušeny. V čele této kampaně, zastavené až koncem 80. let 19. stol., stáli ve Francii premiér Léon Gambetta a v Německu „železný kancléř“ Otto von Bismarck.

Toto jsou jen některé nejkřiklavější případy pronásledování katolíků v 19. stol. těmi, kteří měli plná ústa tolerance a svobody. Proto se nelze divit papežům Řehoři XVI., bl. Piovi IX. a Lvu XIII. (encyklyky „Libertas“ a „Immortale Dei“), když tyto ideály odmítali s tím, že pokud nestojí na pevných základech jedině pravdy, která je v Bohu, jsou mylné a mohou se snadno a rychle stát ideovým základem absolutní netolerance a krvavé diktatury.

ZÁZRAČNÉ EUCHARISTICKÉ UDÁLOSTI V SIENĚ

Město Siena, z něhož vyšli velicí světci jako Kateřina nebo Bernard, se může pochlubit dvěma eucharistickými zázraky, které jsou od sebe časově vzdálené přesně 400 let. Obě události jsou podrobně popsány v mnohých dodnes dochovaných dokumentech. Samotné relikvie, jež svědčí o dávných událostech, jsou u lidí stále v hluboké úctě.

O druhém eucharistickém zázraku z roku 1730 jsme již informovali v Immaculatě č.55 (3/2001). Zloději ukradli ze svatostánku stříbrné ciborium plné konsekrovaných hostií, které pak vhodili do kostelní pokladničky. Po nalezení byly vystaveny veřejně úctě a lidé se před nimi modlili a prosili za odpuštění této svatokrádeže. Časem se zjistilo, že tyto hostie se nekazí, jsou stále čerstvé až dodnes. Letos tomu bude 275 let.

První ze zmiňovaných zázraků se odehrál v roce 1330. Jistý sienský kněz byl zavolán k těžce nemocnému vesničanovi. Kněz Hostii po vyjmutí ze svatostánku nedal do krabičky sloužící k tomuto účelu, ale kvůli spěchu ji vložil mezi stránky breviáře.

Když pak po náležitých modlitbách nastal okamžik udílení svatého přijímání, kněz s údivem zjistil, že kolem Hostie se vytvořila krvavá skvrna. Nikomu nic neřekl a v tichosti se vrátil s breviářem do města, kde vyhledal bohobojného řeholníka z kláštera sv. Augustina, otce Šimona Fidatiho (po své smrti byl otec Fidati blahověřen papežem Řehořem XVI.). Zkroušený kněz získal odpuštění svého hříchu a svůj breviář předal do rukou svatého řeholníka.

Po nějaké době otec Fidati odevzdal jednu zakrvavenou stránku breviáře augustiniánskému klášteru v Perugii jako relikvii. Bohužel se ztratila v době pronásledování v roce 1866.

Druhá stránka byla uložena do stříbrné nádoby a převezena do Cascie, rodného města otce Fidatiho, kde se přičinila o velkou náboženskou obnovu kléru a lidu. Městská kniha z ro-

bl. Fidati z Cascie

Monstrance s breviářovou stránkou nesoucí krvavý otisk Hostie z roku 1330

ku 1387, přechovávaná v městském archivu, obsahuje podrobný popis každoročního svátku Corpus Domini (Božího Těla). Toho dne se shromažďovalo celé město v čele se svými konšely, aby účasti na mši svaté a eucharistickým procesím utlilo svatou relikvii. Za tím účelem město pořizovalo zvláštní několikakilogramovou svíci.

Zmiňovaný zázrak uctíval také papež Bonifác IX., který dne 10. ledna 1401 zvláštní bulou schvá-

Konvent sv. Augustina

lil úctu vzdávanou zázračné Hostii a udělil privilegium částečných odpustků pro věřící navštěvující kostelík sv. Augustina na svátek Božího Těla.

Po několika letech, 7. července 1408, papež Řehoř VII. rovněž schválil úctu posvátných relikvií a přidal další odpustková privilegia. I další papežové Sixtus IV., Inocenc XIII., Klement XII. a Pius VII. měli zmíněné relikvie ve velké úctě.

V roce 1962 bylo provedeno pečlivé zkoumání. Stránka breviáře obsahující krvavou skvrnu má rozměr 52x44 milimetry, průměr samotné skvrny je 40 mm. Barva krve byla označena jako jemně nahnědlá, zkoumaná přes lupu se však jevila červenější, kousičky ztuhlé krve byly též dobře viditelné. Relikvie se dochovala nezměněná dodnes.

Krvavá skvrna je známá ještě jedním pozoruhodným jevem: při pozorování lupou je možné si povšimnout tváře trpícího muže.

V roce 1930, u příležitosti 600. výročí zázraku a Eucharistického kongresu konaného v Cascii, byla vyrobena nová monstrance pro posvátné ostatky.

Pro město Cascii je jistě šťastnou skutečností, že jeho poutní místo – bazilika sv. Rity uctívá ve svých zdech tři relikvie: tělo sv. Rity, uchráněné od rozkladu, ostatky blahoslaveného Šimona Fidatiho a stránku breviáře, jakožto svědectví eucharistického zázraku z roku 1330.

podle knížky „Cuda Eucharystyczne“ od J. C. Cruze
zpracoval bB

Modlitba před svatostánkem od sv. Alfonse

Můj Pane, Ježíši Kriste, z lásky k lidem přebýváš dnem i nocí v této svátosti a plný lásky a dobroty očekáváš, zveš a přijímáš všechny, kdo tě přicházejí navštívit. Věřím, že jsi v Nejsvětější svátosti přítomen, pokorně se ti klaním a děkuji ti, že jsi se mi sám v této svátosti daroval. S vděčností přijímám tvou Matku, Pannu Marii, za svou přímluvkyni. Děkuji ti, že zde dnes smím být s tebou. Pozdravuji tvé laskavé Srdce z vděčnosti za dar tvé svaté přítomnosti, jako dostiučinění za urážky, kterých se ti v této svátosti dostává, a jako prosbu za odpuštění lhovosti a nedostatečné úcty k této svátosti kdekoli ve světě. Pane Ježíši, miluji tě z celého srdce a lituji, že jsem já sám tolikrát urazil tvou dobrotu. Dej mi svou milost, abych se polepšil. Úplně se ti zasvěcuji a svěřuji ti sebe sama a všechno, co mi náleží. Jednej se mnou jako se svým majetkem. Prosím tě, pomoz mi, abych setrval v tvé lásce a v plnění tvé svaté vůle.

Tvé dobrotě svěřuji duše v očištění, zvláště ty, které tě vroucně uctívaly v této svátosti a upřímně milovaly tvou Matku. Prosím tě za ubohé hříšníky. Všechna svá přání spojuji s přáními tvého nejlaskavějšího Srdce a vysílám je k tvému nebeskému Otci ve tvém jménu s prosbou, aby je z lásky k tobě přijal a vyslyšel.

Amen.

BRITÁNIE:

Dítě přežilo pokusy o potrat

Dítě přežilo nejméně tři pokusy o potrácení a nakonec bylo prozveno živé ve 24. týdnu.

Chlapec se narodil poté, co jeho 24-letá matka pocítila pohyby po opuštění potratové kliniky a rozhodla se, že si chce dítě nechat. I když podle ultrazvukového vyšetření mělo být dítě mrtvé, žena začala ten den odpoledne rodit a dítě porodila živé. Nyní jsou chlapci již dva roky a je zdravý. Je to první dítě, které přežilo svůj vlastní potrat a které se narodilo tak předčasně. Kauza je zdokumentována ve vědeckém časopise *Journal of Obstetrics and Gynaecology*.

Matka o dítěti až do 22. týdne těhotenství nevěděla. Byla svobodnou matkou a necítila se být připravena na druhé dítě, a proto volila potrat. Na soukromé klinice jí bylo podáno několik různých přípravků na vyvolání potratu.

Matka po příchodu do porodnice požádala lékaře, aby udělali vše pro to, aby dítě zachránili. Po porodu bylo dítě převezeno na novorozeneckou jednotku intenzivní péče, kde strávilo více než sedm týdnů na dýchacích přístrojích. Chlapec bojoval s několika život ohrožujícími infekcemi a během prvních šesti měsíců svého života prodělal těžkou krevní a plicní infekci. Po sedmi měsících léčení mohl jít domů. Již v deseti měsících zaostával pouze mírně za normálním vývojem.

Dr. Paul Clarke, jeden z autorů zprávy v *Journal of Obstetrics and Gynaecology* a chlapcův ošetřující lékař v nemocnici Hope v Salfordu v oblasti Manchesteru, uvedl: „Tato matka zažila velké těžkosti a čekala, jestli její dítě přežije. Mnohokrát jí bylo řečeno, že chlapec umře. Obdivuji ji. Na jejím obličejí jsem viděl, že se cítí vinna. Věděla, že kdyby nepřistoupila na umělý potrat, dítě by se nemuselo narodit předčasně.“

Podle dr. Mika Robinsona, spoluautora zprávy a primáře JIP, nemá plod ze zákona žádná práva. „Ale jakmile se dítě narodí, je třeba udělat to, co je v jeho nejlepším zájmu. V tomto případě matka dítě chtěla. Ale pokud žena podstoupí umělý po-

trat, měla by si být vědoma toho, že zatímco těhotenství může skončit, život dítěte skončit nemusí.“ V Británii je nyní možné podstoupit umělý potrat do 24. týdne těhotenství.

Dr. Clarke řekl, že pediatři často zasahují ve prospěch dětí, které přežily potrat. „Pozdní potraty působí mnoho praktických, etických a profesionálních obav. Když vám někdo zavolá, že se narodilo dítě, které projevuje známky života po potratu, je to pro mnoho pediatrů dilema. Jestliže takové dítě ukazuje známky života a je resuscitováno, pak ty, které přežijí, mohou trpět mnoha nemocemi.“

Zpráva v *Journal of Obstetrics and Gynaecology* volá po inspekcí pozdních potratů na soukromých klinikách, kde není k dispozici kvalifikovaný personál schopný provést záchranná opatření a neexistují potřebné přístroje, pokud se dítě narodí živé. Autoři tvrdí, že personál může spíše tihnout k tomu, aby přehlédl známky života.

Pokusy o potrat byly provedeny na klinice Blackdown v Leamington Spa, která spadá pod pro-potratovou organizaci *British Pregnancy Advisory Service*. Ann Furediová, vedoucí úřednice organizace *British Pregnancy Advisory Service*, prohlásila: „Je to velmi nepravděpodobné. Většinou ženu máme na klinice, dokud z ní plod nevyjde. Pokud žena podstoupí pozdní chemický potrat, na klinice o ni pečují personál, včetně porodní asistentky. Nikdy se nemůže stát, že by žena byla propuštěna s tím, že porodí doma.“

Julia Millingtonová, politická ředitelka britské strany *ProLife Alliance*, uvedla: „Musíme ocenit to, že ta matka měla odvahu dítě v takovém stavu porodit. Věřejnost si stále více uvědomuje, co záklonem povolujeme, když necháváme potráct děti ve 22., 23. nebo 24. týdnu těhotenství, kdy již mohou přežít.“

The Sunday Times, Manchester Online, 16.2.2005

Polemika k Papežově nové knize

KDO PŘIROVNAL INTERRUPTCE K HOLOCAUSTU?

Nejnovější kniha Jana Pavla II. „Paměť a identita“ má úspěch. Podle editora, nakladatelství Rizzoli, se od středy 23. února, kdy se objevila na pultech, prodalo 330 tisíc výtisků. Ohlášeno bylo její druhé vydání.

Mediální ohlas se vesměs zaměřil na otázku, která se objevila už po prezentaci knihy na veletrhu ve Frankfurtu: přirovnání interrupcí k holocaustu. Vlna interpretací a pobouření se zvedla především v židovských kruzích v Německu.

Předseda Centrální židovské rady v Německu, Paul Spiegel, se sešel s předsedou německého episkopátu, kardinálem Karlem Lehmannem. Jak informují agentury, po dvouhodinovém rozhovoru vydali společně prohlášení. Potvrzují v něm, že zločin na Židech v době II. světové války není možné ani relativizovat ani přirovnávat k žádnému jinému zločinu. „Když je holocaust zmiňován v politických, sociologických, nebo náboženských projevech, je vždy nutné pečlivě volit slova,“ stojí v prohlášení, komentovaném jako projev distance od Papežovy knihy.

V italských kruzích byla kniha přijata vstřícněji. Ředitel největšího italského deníku Corriere della Sera, Paolo Mieli, se papeži omluvil za násilný výklad novinářů. „Polemika o Šoa a jeho přirovnání k potratu je novinářským zkreslením, za které se jménem tisku omlouvám,“ řekl Mieli při středěční prezentaci knihy v římském Palazzo Colonna. K problému se vyjádřil rovněž kardinál Ratzinger: „Jan Pavel II. neklade Šoa a interrupci na stejnou rovinu, nesrovnává totiž fakta ani systémy. Chce obrátit naši pozornost na pokušení vlastní dnešní době. Ani demokracie nejsou imunní ke zlu. Papež mluví o negativním faktoru, který ohrožuje naši existenci. Zlo ale není jen negací, nemůže existovat bez dobra,“ vysvětloval filosofickou po-

zici Svatého otce kardinál Ratzinger. „Zlo je velká síla, není ovšem neomezená, má limity v čase a v bytí. A toto omezení představuje právě dobro. V tom je pramen naší naděje,“ dodal při prezentaci knihy prefekt Kongregace pro nauku víry.

S daleko menším mediálním ohlaselem se setkal před měsícem list ortodoxních rabínů Spojených států a Kanady. Krátce před 27. lednem, kdy si svět připomněl 60. výročí osvobození koncentračního tábora v Osvětimi, adresovali list polskému prezidentovi. Protestovali v něm proti tomu, aby na pietních oslavách v Auschwitz vystoupila někdejší francouzská ministryně zdravotnictví, Simone Veil. Připomněli, že paní Veil byla sice židovskou vězeňkyní v Auschwitz, ale zároveň je o ní dobře známo, že prosadila ve Francii legalizaci interrupcí. To je - jak píší - v diametrálním rozporu se zásadami judaismu. Paní Veil je odpovědná za „ničení lidského života dalece převyšující to, jaké připravili nacisti“ - napsali prezidentu Kwaśniewskému rabíni USA a Kanady. Existenci tohoto nesporně zajímavého dokumentu komentátoři nové Papežovy knihy prozatím nezaznamenali.

*Johana Bronková
česká sekce Vatikánského rozhlasu*

Co napsal Jan Pavel II. v knize „Paměť a identita“?

„... V tomto bodu se nelze vyhnout otázce, dnes víc než kdy jindy aktuální a bolestivé. Po pádu režimů vybudovaných na ideologiích zla, ustaly v oněch zemích shora zmíněné formy vyhlazování. Nicméně zůstává legální vyhlazování počatých a ještě nenarozených lidských bytostí. A tentokrát jde o vyhlazování rozhodnuté dokonce demokraticky zvolenými parlamenty, v nichž se odvolávají na občanský pokrok společnosti a celého lidstva.“

(Úryvek z překladu Josefa Kolářka)

Prsten atlantů

aneb život se srdcem odvráceným od Boha

Obchodníci s prsteny atlantů ujišťují, že tento talisman je neobyčejně účinný proti zlu všeho druhu: proti agresím, nehodám, krádežím, též proti kletbám a uhranutím. Navíc prý, podle nich, tento předmět předchází mnoha (ne-li všem) nemocem nebo je přímo léčí. Zkrátka tento prsten má přinášet štěstí. Mnozí tomu věří.

Automaticky se nabízí otázka: co nebo kdo anebo jaká síla by tady měla tak zázračně působit? Pokud se jedná o posvěcený křížek nebo o medailku Pána Ježíše, Panny Marie nebo světců, tak s odpovědí na otázku, proč nosíme takové věci, není problém. Nosím medailku jako znamení svého odevzdání se Panně Marii. To znamená mi pomáhá doufat v její stálou přítomnost, zvláště při překonávání těžkostí, v okamžicích pochybností a při pokušeních. Nevěřím, že mě ta medailka bude „magicky“ chránit před přepadením, krádeží, nemocí..., ale celým srdcem důvěřuji, že v takových neštěstích – když je Boží prozřetelnost dopustí – na mne nepřijde skutečné a nejhorší neštěstí, které představuje odmítnutí Boha a ztrátu věčného života. Když nosím medailku, tak neprosím o „pozemské štěstíčko“, ale o to, abych byl věrný Pánu Bohu v každé, i té nejtěžší situaci, neboť to je pravé a největší štěstí.

Do koho vkládají svou naději pokřtění lidé, kteří si na prst nasazují prsten atlantů?

Nejspíš to sami ani nevědí. Každopádně se takový amulet jeví jako znamení nedůvěry vůči Bohu, jakožto dobrému Otci, v jehož rukou je celý lidský život. Jestliže očekávám, že nošení tohoto nebo jiného talismanu mi přinese štěstí, znamená to, že svou víru mohu popsat takto: Důvěřuji nikoli tobě, Bože, ale někomu nebo něčemu jinému; očekávám zdar v životě nikoli od tebe, ale od něčeho nebo někoho jiného. Snad se takový duchovní postoj neprojeví okamžitým odmítnutím křesťanské-

ho života, avšak živá víra se nevyhnutelně mění na jakési „praktikování“ křesťanství se srdcem odvráceným od Boha. Takto se zbožnost zbavena důvěry v Boha stává prázdnotou. Vždyť jakou hodnotu by měla modlitba „Otče náš“, jestliže by ji neoživoval duch Božího synovství? *Naděje, že magický prsten mne uchrání těžkostí a zajistí úspěch, je podvod, který zneužívá lidský sklon věřit občas v coko-*

li. (Český klub skeptiků Sisyfos, jehož členem je i RNDr. Jiří Grygar, CSc., ohodnotil firmu Phoenix distribuující prsten atlantů cenou *Bludného balvanu* - jinými slovy, popisovat prsten jako „zázrak fyziky mikrovláknění“ a ohánění se vědeckými termíny je hloupost takového kalibru, že si zasluhuje patřičné ocenění. Viz www.sisyfos.cz. – pozn. překl.) Avšak copak se v životě může

člověk ubránit všem těžkostem, nezdaru a utrpení? Každodenní zkušenost nás ujišťuje, že nikoli, a žádný amulet to nezmění. Avšak přilnutí k němu a naivní víra v jeho účinnost ničí naši schopnost postavit se problémům křesťanským způsobem, tzn. s vědomím, že každý kříž našeho života má v sobě ukrytý hluboký, spasitelný význam. Mnohdy smysl utrpení přímo nevidíme, ale právě tehdy důvěra v lásku Boží, jakoby navzdory pocitu opuštění, se stává prostředkem chránícím život. A tuto nejdůležitější a nejjemnější tkáň naší zbožnosti, neboli schopnost důvěrného odevzdání se Bohu, si křesťan ničí nošením talismanů. Zpustošení v duchovní, ale i v tělesné oblasti se nemusí projevit okamžitě, avšak nutně k němu dochází, a prvním jeho projevem je nepřekonatelný odpor k modlitbě. Časem se též objevují divné a bezdůvodné úzkosti, divné fyzické a psychické potíže. Navíc ti, kteří nosí prsten atlantů, obracejí svou pozornost k horoskopům, ke čtení budoucnosti z karet, k magii nebo jiným praktikám, což otevřeně odporuje prvnímu přikázání.

Kněžím exorcistům je prsten atlantů znám

Většinou byl impulsem k zapletení se do všelijakých forem okultismu, které pak vedly ke svázanosti zlými duchy. Na případu jisté devatenáctileté dívky je možné se zřetelně přesvědčit, do jaké míry zlý duch ovládal člověka, který již několik let nosil prsten atlantů a vkládal do něj naději. Tato dívka vykonala pro své osvobození velmi mnoho: vyzpovídala se, překonala duchovní boj a zřekla se okultních praktik, dokonce přijala

svatě přijímání. Avšak v okamžiku, když si měla sundat prsten, schovávala ruce za záda horečně protestovala, křičela a nepřírozně křivila ústa.

Amulety, i kdyby se zdají být nevinné, jsou svou symbolikou jakoby vstupní bránou nikoli pro Boha, ale pro duchovní zlo. Stejně tak i prsten atlantů je znamením otevřenosti nepřátelskému světu. Jako bytostem Bohem vykoupeným nám nestojí zato, abychom s oním světem koketovali.

A. Trojanowski TChr, Mitujcie się 5/2004

M A R I A

RADOST I V BOLESTI, BOLEST I V RADOSTI

„Udělejte, cokoli vám nařídí.“ Toto jsou poslední Mariina slova zaznamenaná v evangeliích. Její Syn se ještě nijak veřejně neprojevil, přesto ví, že tato rada nebude pouhou řečnickou figurou pronášenou na svatebním veselí. Ježíšův první zázrak přišel až po nich, těžko lze pomýšlet na to, že své božství utrácel na laciných zázracích typu oživování mrtvých ptáků apod. Přesto zná Matka Jeho pravou totožnost. Uchovávala ji ve svém srdci, jak praví evangelista. Nebyla při Synově křtu a neslyšela hlas z nebe, věřila slovům nebeského posla.

Nepotřebujeme víc jejích slov, vyřkla to, co bylo třeba, neměla co dodat. To, že pak hovoří na La Salettě či ve Fatimě je už problémem našeho neřízení se pokynem z Kány. Tím, že se ona svým slovům nezpronevěřila, dosáhla nepřetržitého přímého kontaktu s Kristem, nevzdalovala se do samoty myšlenek na odlišnou cestu dle své „lepší“ vize. Tak byla s Ježíšem neustále - v bolestné radosti.

Ve všech tajemstvích růžence prožívá spolu se Synem jak Jeho muka, tak oslavení. Byla osobně u kříže i u prázdného hrobu, při mučení i Nanebevstoupení. Zřejmě tušila leccos z toho, co prožíval opuštěn v Getsemanech. Konečně při korunovaci na nebesích k Němu dospěla definitivně. K této oslavě se ale musela dostat skrze množství vlastních bolestí, které se na Ni valily i v radostných okamžicích. Nebyla jich ušetřena, každá radost s sebou u Bohorodičky nese aspoň stín trýzně, přinejmenším fyzické.

První je ten při andělově zvěstování. Anděl musí svou Královnu upokojoval, říká: „Neboj se“. A pak ty okamžiky pocitu osamocení, když Josef chtěl propustit Tu, o Níž sice nepochyboval, ale nerozuměl tomu, co se děje. Maria znala Josefovou spravedlivost a mohla docela dobře přemýšlet o tom, jak ti ostatní (méně či více podobní tomuto snoubenci) budou přijímat Boží zvěst a Božího Syna. Ne kvůli vlastní osobě, ale pro budoucí smutek Boha z pomýlení Jeho dětí a konečně pro ně samotné, jimž se sama měla stát Matkou.

Pro Pannu Marii určitě nejzanedbatelnější je pak fyzická námaha cesty za Alžbětou. Dívka nedbá na vlastní nepohodlí a slabost, ale se silou ženy ihned, když se dozví informaci o Alžbětině požehnaném stavu, realizuje myšlenku – navštívit, potěšit a pomoci příbuzné. Překonává těžkosti, aby mohla potěšit.

A v Betlémě? Nejsvětější Panna není přijímána těmi, jimž nese Dar. Všemi odmítaná Dárkyně musí vzít zavědek po nepohodlí cesty nepohodlím chléva, odkud Ji nevyhánějí zvířata, která nejsou stvořena k obrazu Božímu. Ti, kdo tímto obrazem jsou, svůj Božský Vzor i Jeho dočasnou nositelku posílají do špíny, Matku nejčistší, Dům zlatý, Útočiště hříšníků. Hvězda jitřní teskní nad těmi, kteří upírají svůj zrak k zemi. Nyní netrpí už jen fyzicky, ale ke slovu se dostává trýzeň duševní. Připojíme-li k tomu i nucený útěk Svaté Rodiny do Egypta, dostaneme další bolest Těšitelky zarmoucených.

Simeonovo oznámení o ostrém meči připraveném pro Stánek vyvolený, o odpírání mnohých Jejímu Synu, proměnila pak veškerou Mariinu radost v žal, jak zjevila sv. Mechtildě. Dopředu poznala plnost hořkosti toho, o čem věděla, že má nastat. Tak trpěla nadvakrát – poprvé při oné před-

povedí, podruhé pri jejím naplnení. A pak vlastně i v očekávání oněch stále více se přibližujících chvíl. Další radost „okrořeněná“ pořádnou dávkou utrpení pro Královnu proroků.

Radostný růženec vrcholí nalezáním dvanáctiletého Ježíše v chrámě, ale tomuto pátému tajemství předchází největší Matčina bolest. Sv. Bernard to říká jasně: „Při jiných bolestech měla Maria s sebou Ježíše. (...) Zato nyní trpí daleko od Ježíše, nevědouc o něm, kde jest! (...) Za druhé: U jiných bolestí chápala Maria důvod a účel Synova utrpení, totiž vykoupení světa a vůli Boží. Proč se však od ní nyní Ježíš odloučil, to nechápala.“ Hledá Jey plné tři dny s bolestí, jak sama říká. Učitel Církve dále rozjímá nad možnou domněnkou pokorné a dobrotivé Panny, že je už snad nehodná být na-

dále s Ním, že se provinila proti Lásce. Milující trpí při pomýšlení, že zranila Milovaného. Tři dny hledání. Hledání Dítěte, odpovědi, smyslu. Než se mohla Příčina naší radosti sama radovat, musela naříkat, což při jiné ze svých bolestí nedělá.

Těmito strohými slovy popisujeme prožívání radosti naší Královny a Matky, Přímlyvkyně a Utěšitelky. Pravou záslužnost Panny Marie, která je tak svatá, že tohoto přídomku není třeba ani užívat, protože se rozumí samo sebou, nedokážeme nikdy pojmovat. Nezměrná velikost Zrcadla spravedlnosti pak vzbuzuje o to větší touhu po Tom, Jehož odráží.

Růže tajemná, oroduj za nás!

Bráno nebeská, oroduj za nás!

Královno posvátného růžence, oroduj za nás!

M.I.L.

Prekonal nervový otras

Tridsaťdvaročný kaplán z istej veľmi náročnej farnosti sa nervovo zrútil. Na psychiatickom oddelení sa mu medzi ostatnými duševne postihnutými pacientmi stav ešte zhoršil. Pribudli ťažké depresie a stíhománia. Po štyroch mesiacoch lekári usúdili, že ide o nevyliciteľný prípad, a rozhodli sa umiestniť ho na oddelenie medzi nevyliciteľných pacientov. Zakázali mu aj účasť na nedelňých bohoslužbách v nemocnici. Nesmel prijímať žiadnu poštu, ani čítať noviny. Mnohé iné okolnosti, ako napr. neoddelené záchody mu stále väčší sťažovali pobyt v nemocnici. Lekári sa snažili utlmiť myseľ pacienta častejšími elektrickými šokmi. Cítil sa opustený Bohom aj ľuďmi. Stále si opakoval: „Som stratený, niet pomoci ani východiska.“ V tejto situácii vytiahol ruženec a vyhodil ho cez zamrežované okno a znovu zastonal: „Aj tak to nemá pre mňa žiaden zmysel.“

Pacienti chodievali na prechádzku do vnútorného dvora nemocnice, ohradeného štyri metre vysokým múrom. Prechádzali sa v kruhu jeden za druhým. Oblečení boli v tmavočervených šatách. Odpoľudnia vkročila do dvora staršia pani, sestra zosnulého miestneho farára a po krátkom hľadaní pristúpila ku kaplánovi, dala mu do rúk Zázračnú Medailu a povedala: „Dôstojný pán, taký mladý kňaz nemôže v dnešných časoch zostať bokom. Modlite sa s dôverou slová, ktoré si prečítate tu na Medaile.“ Povzbudzovala ho a povedala mu, aby sa nikdy a nikomu nesťažoval, ale prenechal svoj osud Nepoškvrnenej Panne Márii.

Pri prvej vizite na otázky lekára odpovedal: „Ďakujem, nemôžem sa žalovať.“ Po niekoľkých dňoch sa lekár spýtal ošetrovateľa: „Čo myslíte, toho kaplána by sme pokusne mohli premiestniť späť na predošlé oddelenie.“ Tak sa aj stalo. Po deviatich mesiacoch tvrdej skúsenosti dostal kaplán svoje šaty a povolenie denne ísť na dve hodiny na vychádzku. Na najbližšej vychádzke sa mu podarilo poslať z poštového úradu telegram farárovi svojej rodnej obce: „Príďte čím skôr!“

Po štvrťhodinovom rozhovore sa bielovlasý farár spýtal kaplána: „Ale povedz mi, priateľ, prečo si vôbec tu?“ „Ach keby mi niekto vysvetlil, prečo nemôžem ani len sv. omšu celebrovať, potom som ochotný to ďalej znášať.“ Farár sa rozčúlil: „Neodídem odtiaľto, kým nedosiahnem, aby si zajtra, na deň narodenia Panny Márie mohol so mnou celebrovať sv. omšu. Veď ty si vždy bol jej veľký ctiteľ.“ Kaplán v tej chvíli spozornel, vytiahol Medailu a povedal: „Teraz viem, prečo zajtra smiem znova celebrovať!“ Od toho dňa sa kaplánov psychický stav zlepšoval. Teraz, po dvanástich rokoch, bývalý pacient ▶

Poslední chvíle v nemocnici

V nemocnici člověk vidí, jak lehce může na něj přijít nějaká nemoc a jak je zákeřná. Zrovna tak to je i se smrtí, přijde, ať to čekáme nebo ne. Lidský život visí na tenkém vlásku, který se může kdykoliv přetrhnout.

Asi před měsícem jsem měla praxi na interním oddělení a právě v ten den na jednom pokoji umírala stará paní. Já jsem v té chvíli cítila, že mě tato neznámá paní potřebuje.

Jak je ten život zvláštní, pomyslela jsem si. Teď je mezi námi živými a za malou chvíli už může být na věčnosti u Pána. A záleží právě na nás ostatních, jak tito lidé odejdou z tohoto světa.

Smrt člověka na každém z nás zanechá nějaké stopy, zvláště když nám zemře někdo z našich nejbližších. Je to zásah do nitra, do našeho srdce, a tak je pro nás velmi důležité vědět, že po smrti ještě něco je, že tam někdo na nás čeká a ten někdo je náš Stvořitel Bůh, který nás miluje nepředstavitelnou a nekonečnou láskou. Po celý náš pozemský život nás provází našimi spletitými cestami, zkouškami a je nám oporou, i když nám to kolikrát nepřípadně. Třeba máme strach, že nás v těch nejtěžších zkouškách, kdy nevíme kudy dál, opustil, a on nám naopak po celou dobu pomáhá, má s námi trpělivost a nenechá nás nikdy opuštěné. Vždyť v evangeliu Bůh říká: „I kdyby tě opustila tvá matka, já tě nikdy neopustím.“

Slyšet tato slova, že vás Bůh nikdy neopustí, jsou pro každého velmi důležitá. A to jsem cítila právě v nemocnici u této paní, která umírala. Potřebovala, aby s ní někdo byl, držel ji za ruku a říkal, že s ní bude až do konce jejího boje.

Tento pocit jsem cítila i z mé strany, toužila jsem s ní být, sedět u ní a dát jí najevo, že není sama. Díky Bohu jsem už neměla žádnou důležitou práci na oddělení, a tak jsem se mohla plně věnovat této paní. Trvalo to asi ještě tři hodiny, než zemřela, a já jsem skrze tuto dušičku cítila, jak je to krásný pocit být s někým, kdo má poslední a těžkou hodinu na tomto světě. Taky jsem pocho-

pila, jak to musí být strašné, umírat v nemocnici mezi cizími lidmi a nemít tam nikoho blízkého.

Když jsem se ohlédla do dob našich babiček, tak jsem zjistila, že se lidé rodili a umírali jen doma ve známém prostředí a uprostřed své rodiny. Taky rodinní příslušníci brali za samozřejmost to, že doprovází svého člena na věčnost, a tak si i já říkám, že mé velké přání je, až budu umírat, abych směla z tohoto světa odejít ve svém rodném domově, uprostřed své rodiny, ve které jsem po celý život vyrůstala.

A tak jsem této paní v nemocnici chtěla v poslední chvíli trochu pomoci. Na pokoji bylo celkem šest pacientek a byla tam krásná atmosféra, nikdy jsem to ještě nezažila, aby smrt pacienta prožívali i ostatní pacienti, spíše jsem se setkala s reakcí, že to považovali za jakousi samozřejmost. A tady to byl pravý opak. Jedna pacientka si vzala do rukou růžence a začala se modlit. Další pacientky se snažili o to, aby této paní vytvořili co nejlepší a nejpohodlnější podmínky (např. otevřely okno, aby se jí lépe dýchalo a další maličkosti). Víte, někdo si třeba řekne, že v posledním stádiu většina pacientů už neví, co se děje kolem něj, ale já pevně věřím, že to vnímají a potřebují nás, třeba i více než kdykoliv jindy.

Kolem 16. hodiny se tato paní dvakrát zhluboka nadechla, vydechla a po té pro ni přišel Pán. Uprostřed tohoto pokoje byl Duch Svatý a skrze tuto situaci jsem zažila nádherný okamžik, který se směl odehrát nejen v Hospici, ale i v nemocnici.

Chtěla bych za tuto atmosféru poděkovat našemu Pánu a taky všem spolupacientkám, které tyto poslední hodiny prožívaly s touto paní, protože to jistě bylo pro ni velmi důležité.

„V jakém prostředí chceme umírat my, takové prostředí udělejme i my druhým.“

Danka Vašulková

- ▶ psychiatrie, považovaný za duševně nevylicitelně chorého, pracuje s plným nasazením v pastorácii. Zo svojich úspor podnikol púť do Lurd, aby vyjadril svoju vďaku Nepoškvrnenej za pomoc, ktorú mu podľa ľudskej mienky už nikto nemohol poskytnúť.

K. M. Harrer, Erlebnisse mit der Wunderbaren Medaille heute

Křížová cesta nemocných

Křížová cesta je cestou všech Kristových vyznavačů, především je však blízka lidem nemocným. Nesení kříže jejich utrpením bývá často nad jejich síly, a proto je zde nutná Boží pomoc. Ježíš Kristus nesl kříž z lásky k nám jako první.

foto: Jan Uryga

I. Ježíš před Pilátem

Stojíme před lékařskou diagnózou. Nevíme, co nás čeká: operace, zmrzačení, zošklivení těla, dlouhodobý pobyt v nemocnici, anebo znehybnění v sádře nebo na invalidním vozíku. Náš Spasitel věděl, jaký bude jeho ortel, a s tím vědomím žil na zemi. Věděl, že bude strašně trpět a pak umře na kříži. Ježíš Kristus uměl přijmout rozsudek proti sobě ve shodě s vůlí Nebeského Otce. Prosme Krista, aby nám pomohl přijímat Boží vůli v našem pozemském utrpení tak, jak to učinil on.

II. Ježíš přijímá kříž na svá ramena

Jak neradi přijímáme utrpení. Reptáme: Proč ta nemoc přišla zrovna na mne a proč zrovna taková. Odvažme se následovat Ježíše. Vezměme si příklad ze Spasitele, který bez nejmenšího protestu přijal kříž na svá ramena. On nám pomůže nést kříž našeho onemocnění, pokud půjdeme cestou utrpení spolu s Ním a budeme mu důvěřovat.

III. Ježíš padá pod tíhou kříže

V nemoci existují dny klidné, ale i dny zesílené bolesti. Pod balastem vlastního utrpení fyzického a morálního nejednou upadáme, stejně jako i Kristus pod tíhou kříže. Možná tehdy závidíme zdravým, rozčilujeme se a odmítáme léčbu, která nám hned nepřináší ulehčení. Prosme našeho Pána o trpělivost a pokoru. Spolu s ním vstaňme a jděme dál, protože cesta do cíle je ještě daleká.

IV. Ježíš potkává svou Matku

Matka je vždy u svého nemocného dítěte. Bdí ve dne v noci, jen aby zmírnila jeho bolest. Matka soucítí s osudem svého dítěte, zvláště v nemoci. Setkání s matkou v nemoci přináší útěchu v bolesti. Kolik musela vytrpět Matka Kristova, která vytrvala se svým synem až ke smrti na kříži. Matka Boží i ta naše pozemská nejlépe zná utrpení svého dítěte a umí je utišit tím nejlepším způsobem. Umí také dát utrpení dítěte rozměr svatosti, jestli spolu s Matkou Boží a s Ježíšem chceme nést náš kříž.

V. Šimon Kyrenský pomáhá Ježíšovi nést kříž

Nemocný člověk je velmi citlivý na chování druhých: lékařů, zdravotních sester, personálu... Často je nespravedlivě kritizujeme a sobecky se dožadujeme větší péče o svou osobu. Ale nemocniční personál není velký a nemocných je tolik... Mnoho z nich je na tom zdravotně mnohem hůř. Nezapomínejme, že Kristus bez slova stíženosti přijal pomoc Šimona z Kyreny, který mu pomáhal nikoli z vlastní vůle. Udělal to, protože byl přinucen. Budme vděční za každý projev dobroty našich bližních.

VI. Veronika utírá Ježíšovi tvář

Svatá Veronika, když se prodrala ke Kristu odsouzenému na smrt a utřela mu tvář, prokázala mnoho odvahy. Kolik odvahy má v sobě nemocniční personál. Tito lidé jsou stále v nebezpečí, že se nakazí nějakou nemocí. Musí mít v sobě

mnoho sebezáporu, aby nás mohli léčit, vyšetřovat, operovat, mýt, krmit a často v mlčení vypo-slechnout naše nepříjemné poznámky na jejich adresu. Následujme Ježíše Krista a projevme všem věčnou z neustálou pomoc v nemoci: dobrým slovem, úsměvem, láskyplným gestem, shovívavostí a v neposlední řadě modlitbou.

VII. Ježíš padá podruhé

Nemoc měla být krátká, ale prodloužila se. Stále hůř snášíme své potíže. Všechno nás dráždí: dieta, léky, zákroky, rozhovory, světlo, stále ty stejné tváře... Padáme pod tíhou kříže-nemoci. Náš Vykupitel upadl z fyzického a duchovního vyčerpání. Trápila ho bolest, nová zranění, pot, ale nejvíce byl zatížen hříchy celého lidstva (našimi také); nedostatkem lásky a trpělivosti těch, které přišel spasit. Avšak povstal a šel dál, proto povstaňme i my a nesme dál svůj kříž.

VIII. Ježíš poučuje plačící ženy

Návštěvy u lůžka nemocného bývají radostné. Přinášejí nám květiny, sladkosti, ovoce, pozdravy a informace od našich známých... Také se stává, že nás tyto návštěvy unavují, že jim nahlas závidíme jejich zdraví a svobodný pohyb. Těšme se návštěv, které jsou často nemalou obětí. Ježíš, když potkal na křížové cestě plačící ženy, nehovoří o svém utrpení, nestěžuje si. Pokusme se trpět v mlčení, protože bolest se nedá vyjádřit slovy.

IX. Ježíš padá potřeť

Naše trpělivost se vyčerpala. Stále se nemůžeme vyléčit. Máme už po krk toho ležení, naší nemohoucnosti, všelijakých zákroků a pořád dalších vyšetření. Hroučíme se. Bouříme se proti Bohu a bližním, nejraději bychom s takovým životem skoncovali. Nechceme už dále trpět. Ježíš celým svým životem prokazoval lásku především v utrpení – ať dá, abychom se pozvedli z tohoto dalšího pádu. Ať nás nakloní k lásce skrze radostné snášení bolesti.

X. Ježíš svlečen z šatů

Vadí nám odhalování našeho nemocného těla při lékařských prohlídkách a při zákrocích. Je bolestné ukazovat své trpící tělo lékařům, který se navíc při rozhovoru dovídá o našich osobních tajemstvích.

Ježíš, Bůh a Člověk nás chápe. Byl to on, z něhož brutálně strhli šaty a vystavili slunečnímu žáru a výsměšným pohledům vrahů. Obětujeme Ježíši toto naše utrpení jako důkaz lásky.

XI. Ježíš je přibit ke kříži

Přikován k lůžku bolesti, odsouzen k invaliditě a k pozvolnému, nevyhnutelnému umírání prosím svého Spasitele: Pomoz mi, abych vytrval v lásce kříže až do konce. Dovol mi, Bože, dobrovolně souhlasit s utrpením tak, jako jsi i ty v mlčení souhlasil s nesmírnou bolestí mučení na Golgotě.

XII. Ježíš umírá na kříži

Možná, že ti lékař oznámil, že jsi onemocněl nevléčitelnou nemocí, že tvůj život už nebude dlouhý. Víš, že se blíží smrt, tvůj odchod z života časného do věčného. Využil jsi dobře dobu své nemoci, životních exercicií, k přípravě na svou smrt? Co přineseš jako dar Bohu, který na tebe čeká jako nejlepší Otec? Uvažujme o tom. Obětujeme Bohu alespoň poslední okamžiky našeho pozemského putování: bolest loučení s našimi blízkými a bolest umírání. Ať je to naše odpověď umírajícímu Kristu, který řekl: *Dnes budeš se mnou v ráji* (Lk 23,43).

XIII. Ježíš snát z kříže

Kež bychom již dnes udělali všechno proto, aby na konci života, naše nesmrtelná duše spočinula v mateřské náručí Matky Boží. Ať pro nás vyprosí u Boha věčné štěstí, kde už nejsou žádná zranění, ani bolest, kde už je jen láska.

XIV. Ježíš uložen do hrobu

Existují lidé, kteří si již za života předplácejí hrobové místo, snaží se, aby jejich hrob byl v klidném a tichém místě. To ale není důležité. Nejdůležitější je to, kde bude naše duše. Musíme tak prožít náš pozemský život, aby se naše duše mohla těšit z radosti patření na Boha „tváří v tvář“. Mezi touhami je nejbolestnější touha po Bohu. Prosme toho, který nás předešel připravit nám místo, o milost dobré smrti. Pamatujme, že smrt je zmrtvýchvstáním do života věčného.

Sklenice vody

Na svátek P. Marie Bolestné (15.9.1996) byla ve Sloupu v Moravském Krasu korunovace milostné sochy korunkami, které v květnu v Římě, v den Panny Marie, Prostřednice všech milostí, posvětil Svatý otec Jan Pavel II. Korunováci v poutním chrámu provedli papežský nunciatus, arcibiskup Giovanni Coppa. Slavnosti pak pokračovaly další dny, kdy jednotlivé farnosti Dražanské vysočiny přicházely zasvětit se Panně Marii. Na naši farnost připadla pouť přesně na výroční den lasaletského zjevení. Měl jsem mít slavnostní kázání, ale neměl. To už jsem ležel 14 dní v nemocnici v Blansku s těžkým zápallem plic.

Nevezmeš jména Božího nadarmo!

V ten den jsem o něco více pochopil slzy Matky Boží plačící, které viděli oni dva malí pasáccí tenkrát, tam vysoko ve francouzských Alpách. Uvědomil jsem si, že nejčastější slovo, které jsem slyšel od pacientů, sester i lékařů, bylo jméno našeho Pána a Jeho Matky, vyslovované zbytečně. Přivezli nového pacienta a dali ho vedle mne. On pokaždé, když otevřel ústa, řekl buď: „Ježíši!“ nebo, Ježíš, Maria!“ Já jsem pokaždé v duchu vyslovil: „Ježíši, Maria, miluji vás, zachraňte duše!“

Navečer, když další pacient odešel na televizi, obrátil se můj soused ke mně a povídá: „Pane faráři, odpustíte mi?“ „Co vám mám odpustit?“ „No to, že já pořád říkám ta svatá jména. Kdysi jsme se ve škole učili, že druhé Boží přikázání říká: Nevezmeš jména Božího nadarmo! Ale já se to už neodnaučím. To je takový zvyk!“ Řekl jsem mu: „Sousedo, vždyť vy to říkáte bezmyšlenkovitě, uvědomíte si to, až jste to vyslovil. Nebojte se, vše

se dá napravit. Až vám to zase z pusu vyletí, hned řekněte v duchu: Pane Ježíši, odpusť! Nikdo to neuslyší, ale náš Pán ano. Na těch Božích vahách se to tak bude vyrovnávat. Když školák udělá v sešitě kaňku a dá na to zmizík, tak se ona skvrna ztratí. Nebojte se, tak to bude i s těmi vašimi skvrnami!“ „Pokusím se,“ řekl on.

Když jsme šli druhý den spát, musel jsem ho pochválit. Ani jednou ten den jméno Boží nevyřekl. A tak to bylo po celou dobu, kterou ležel na našem pokoji. Když odcházel, řekl: „Nikdy bych nevěřil, že je to možné, ono to jde i bez toho Božího jména!“

Podobně to bylo i se sestrami. Ať už podávaly lék či dávaly injekci, u všeho bylo slyšet jméno Boží. „Sestro, nešlo by to bez toho Ježíše?“ povídám. „Jakého Ježíše?“ diví se. Je to opravdu u většiny lidí bezmyšlenkovitě. A já jsem měl radost, když se to ozývalo méně. Tak Matka Boží plačící nechtěla po mně kázání ve sloupském chrámě, ale toto v nemocničním pokoji. Snad jsem tam nebyl zbytečný.

Pomazání nemocných

Na náš pokoj byl dán pacient, který měl být převezzen do Brna na vážnou operaci hrtanu. Měl toho víc a sami lékaři se obávali, že operaci nepřečká. Jeho manželka, hluboce věřící, si na návštěvu přivedla jejich otce faráře, aby ho zaopatřil. Nebylo to tak jednoduché. Sourozenci pacienta se postavili proti, obávali se, že by ho udělení „posledního pomazání“ mohlo vystrašit. Vzal jsem si od onoho kněze Sanctissimum i svaté oleje a říkám: „Sedte na chodbě, ať jsou klidní, já už to nějak udělám.“ Sedl jsem si vedle něho na postel a povídám: „Vzpomeň si, jak jsme spolu mluvili o tom, že nic není náhoda. Myslím, že není náhoda ani to, že před tvou operací je s tebou na pokoji spolupacient - kněz. Poďívěj se, dejme to chlapsky do pořádku, manželce uděleš radost a sám budeš odjíždět do Brna posílen svátostmi.“ Dal si říct a druhý den odjížděl s velkým děkováním.

Sourozenci, kteří tenkrát hlídali na chodbě faráře, byli šťastní, že jejich bratra nepostrašil, manželka měla v očích slzy radosti a nakonec i operace dobře dopadla.

Dnes již může kněz kdykoliv přijít do nemocnice, aby posloužil nemocným, ale kolik těch příbuzných se bojí toho starého názvu „poslední pomazání“. A více to straší zdravé než nemocné.

V Blansku byla každou sobotu mše svatá s nedělní platností a po ní šel ještě kněz podávat svaté přijímání na pokoje, ležícím pacientům. Na každém oddělení viselo upozornění: „Mše svatá pro pacienty je v sobotu v 1. poschodí v tolik a tolik hodin.“ Šokovalo mne, když se v jídelně vedle tohoto oznámení farního úřadu objevil letáček nějakého podnikatele s obrázkem velkého psa a napsal: „Nechte si poradit! BONO s rybou. Kvalitní potrava pro skvělý psí život!“ Co dokáže malý český člověk v našem tržním hospodářství! Ale toto byl snad jediný stín na naší interně.

Co mě čeká?

Mohu říct, že vzájemné vztahy pacientů byly dobré. Co jsme všichni obdivovali, byla ochota a píle sester. A to i tenkrát, když dělaly u těch starých a bezmocných „ležáků“ první i poslední. Krmení, umývání, vynášení mís atd. Mezi těmi

mladými sestrami bylo dost nepokřtěných. Jednou večer stála u okna jedna z nich a povídá: „Táta je nepokřtěný, máma je nepokřtěná, já jsem nepokřtěná, co mě čeká?“ Povídám jí: „Martí, ty nevíš, že Pán Ježíš kdysi řekl, že ani sklenice vody, podaná žiznivému, nezůstane bez odměny? Podalas jich málo za tu dobu, co děláš ošetřovatelku?“ A ona na to vydechla: „No, bylo jich hodně, ale kolikrát to bylo bez lásky, třeba i se zlostí?!“ Napadlo mi, jestli toto nepokřtěné děvče nezahanbí nás, věřící. Když jsme někomu, třeba i tomu nejbližšímu, měli posloužit, bylo to vždy bez zlosti, bylo to vždy s láskou? Pokud ne, dovedeme to přiznat tak upřímně jako toto mladé děvče?

Pozdravují Vás dcery...

Nesmím zapomenout, jakou posilou byl pro mne „Proglas“, brněnská křesťanská stanice, která také pravidelně přenáší vysílání Vatikánského rozhlasu. Díky této stanici jsem mohl být denně spojen s celou církví. Toto vysílání nejvíce ocení lidé nemocní, i když vím, že je dost posluchačů (díky Bohu) zdravých, i mladých a dětí. Když mívá Otec Koláček s někým rozhovor, skoro pravidelně končí otázkou: „Jaké jste měl radostné nebo veselé zážitky?“

Tak já bych se s vámi o jeden takový zážitek podělil. Jednoho dne otevřel dveře pokoje náš ošetřující lékař, přistoupil k mému lůžku a povídá: „Pozdravují vás obě dcery.“ Chvilí jsem na něho nechápavě hleděl a pak povídám: „Ale pane doktore, já jsem přece katolický kněz a žádnou dceru nemám!“ On se zarazil a povídá: „Že bych to nějak popletl? Ale ne, je to správně. Obě, Říčná i Novohradská, říkaly do telefonu: Pozdravujte otce Topenčíka!“ Teprve teď se mi rozsvítilo! „Pane doktore, to vy asi nevíte, že knězi se říkalo Pater, latinu jste musel studovat, tak pochopíte, že dnes se říká knězi Otec.“ Začal se velice omlouvat, že to nevěděl. Jistě, kolik z té mladé generace nezná Boha, nezná Písmo, nezná církevní názvosloví. Přitom jsou to lidé dobří. Prosme za ně, aby i oni našli cestu do věčné radosti, kde, jak doufám, se přece jen všichni shledáme.

Drahé děti,

k Pánu Ježíši často přicházely i velké zástupy lidí. Jednou odjel s apoštoly rybářskou lodkou na východní břeh obrovského jezera Genezaretského. Tak velikého, že cesta přes něj trvala několik hodin. Na západní straně jsou města a vesnice, východní břeh byl skoro neobydlený. Když se lidé dověděli, že tam odjel, sešlo se i tam několik tisíc lidí. Byli tak rádi, že jsou s ním, že ho mohou vidět a slyšet. Nechtělo se jim odejít. Jídlo, které si s sebou vzali, už dávno snědli. Jen jeden chlapec měl ještě 5 chlebů (v podobě malých placek) a 2 ryby. Pán Ježíš poprosil, aby mu je přinesli. Pak se nad nimi pomodlil a řekl apoštolům, aby je rozdávali všem. Neubývalo jich, až se všichni najedli, a ještě 12 plných košů zbylo.

Všichni žasli a byli tím tak nadšeni, že chtěli Pána Ježíše prohlásit za krále. Ale on řekl apoštolům, aby hned nasedli do loďky a jeli na druhou stranu jezera. Sám rychle odešel a vystoupil na blízku horu, aby se tam modlil. Byl už večer.

Apoštolům šla plavba pomalu, protože vítr vál proti nim. Po několika hodinách cesty, už k ránu, nebyli ještě ani v polovině jezera. Najednou uviděli, že někdo jde po hladině jezera. Velice se ulekli, ale byl to Pán Ježíš a zavolal na ně: „Já

jsem to, nebojte se!“ Apoštol Petr zvolal: „Řekni, ať také k tobě přijdu po vodě!“ Řekl mu: „Pojd!“ Petr vystoupil z loďky a šel. Ale za chvíli dostal strach, málo důvěřoval Pánu Ježíši. V tom okamžiku se propadl do vody a vykřikl: „Pane, zachraň mě!“ Pán Ježíš ho zachytil a řekl mu: „Malověrný, proč jsi pochyboval?“ A najednou byli už na druhém břehu jezera u města Kafarnaum, kam chtěli dojet.

Byli tam už i někteří z těch, kdo minulý týden jedli chléb a ryby při zázračném rozmnožení. Jak uviděli Pána Ježíše, přiběhli k němu. Věděl, že by chtěli, aby jim zase dával jíst. Řekl, že jim chce dát mnohem vzácnější pokrm: chléb Boží, který je z nebe a dává jim život věčný. A řekl jim, že to bude on sám: „Já jsem chléb života. Chléb, který já dám, je mé tělo.“

Některým se nelíbilo, co říká, a reptali proti němu: „Jak nám může dát jíst své tělo?“ Nevěděli, jak to udělá. Kteří z Vás už chodíte ke svátosti smíření a k svatému přijímání, už to víte.

Ale oni reptali dále, zapomněli na zázraky, kterými ukázal svou božskou moc, odešli a už s ním nechodili. Jistě to Pána Ježíše velmi zarmoutilo.

Otázal se apoštolů: „Chcete i vy odejít?“ Apoštolové také ještě nevěděli, jak to Pán Ježíš udělá. Dověděli se to až o Velikonocích při poslední večeři, když

svými všemohoucími slovy proměnil poprvé chléb ve své tělo a víno ve svou krev. Ale už věděli, že co řekne, je pravda. Že je všemohoucí a udělá to, co slíbil. Proto mu věřili. Jenom Jidáš, který ho pak zradil, nevěřil. Svátý Petr odpověděl: „Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života a my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Svátý Boží (to zname-

Chléb života

ná „Kristus, Syn Boží“).“ Ta odpověď Pána Ježíše jistě velice potěšila.

I my jsme někdy podobně jako apoštolové mezi lidmi, kteří Pána Ježíše málo znají, nevěří mu a neposlouchají ho. Řekněme mu častěji při modlitbě, jak ho máme rádi, a jako svatý Petr: „Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života.“

A modleme se také za ty, kdo v něho nevěří, aby ho také oni poznali a milovali a jednou došli do věčného života v nebi.

Srdečně Vás zdraví a mnoho Božích darů do Vašich duší ve velikonoční době Vám přeje a vyprošuje

Vás P. Bohumil Kolář

moji milou snachu, které je 40 let a čeká první miminko. Věřím, že s pomocí Boží a s ochranou Neposkvrněné vše dobře dopadne.

B. Zavadilová

Chci veřejně poděkovat Panně Marii a jejímu Synu za pomoc a ochranu při mé operaci srdce. Moc také děkuji za útěchu, pomoc a sílu, kterou mně Panna Maria dodávala po celý můj život. Ještě slíbené poděkování za zdárné ukončení těžké zkoušky mé vnučky na vysoké škole. Mnohé díky také Otci Piovi, sv. Brigitě a blahoslavené sestře Faustyně za jejich přímluvy. Matičko prosím, vezmi celou naši rodinu pod svoji ochranu.

Lidka od Kyjova

Milá Panno Maria, chci Ti poděkovat touto cestou za šťastné narození děvčátka mé vnučky, protože o první dítě ve 4. měsíci přišla. Báli jsme se, aby se situace neopakovala. Ty jsi ale naše prosby vyslyšela, přednesla je svému synu Ježíši a všechno dobře dopadlo.

Tisíceré díky Tobě Matičko a Tvému Synu.

Vděčná čtenářka a rytířka Neposkvrněné

Marie z Mořkova

Velice děkuji Panně Marii Vranovské a Nejsvětější Trojici za zlepšení mého zdraví

Liduška

V uplynulém roce jsem musela podstoupit dvě obávané lékařské prohlídky a napadlo mne klíště. Prosila jsem Pannu Marii o pomoc, ať už by to dopadlo jakkoliv. Prohlídky dopadly dobře, z klíštěte jsem se zotavila. Děkuji tedy naší nebeské mamince, že zatím jsem a mohu podle svých sil pomáhat jiným.

L. Schwarzová

S vděčností usedám abych napsala slíbené poděkování Panně Marii Neposkvrněné za vyslyšení prosby za uzdravení mého manžela, zdraví vnoučat. Prosím Tě taky, Panno Maria Neposkvrněná, vezmi nás nadále pod svoji ochranu a vypros mému synovi a dceři dar hluboké a pevné víry a uzdrav je a jejich rodiny na duši i na těle a doved je i nás k Pánu Ježíši. S vděčností děkuji za všechny přijaté dary a milosti.

Také děkuji za narození zdravé pravnučky a prosím Tě o pomoc pro vnučku, aby neztratila zaměstnání.

Díky Ježíši! Díky Maria!

Vaše čtenářka J. Hladíková od Jablonce nad Jizerou

Chtěla bych poděkovat Panně Marii za vše, co naší rodině u svého Syna vyprosila, a poprosit o další pomoc a ochranu do budoucna. Zvláště pro

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás.

Vaše čtenářka Štěpánka, Jablunkov

Plním svůj slib a chci veřejně poděkovat Panně Marii, Pánu Ježíši a sv. Judovi Tadeášovi za pomoc v rizikovém těhotenství a za narození zdravého syna Tomáška. Touto cestou prosím i o dar víry, lásky a osvětlení Ducha sv. pro celou rodinu, přátel a známé, a taky pro mír a pokoj všem a radost ze všeho dobrého lidem dobrě vůle na celé zemi.

Rytířka Jana z Vigantic

Chci touto cestou poděkovat Panně Marii za ochranu při autohavárii. Den předtím a ještě dopoledne pršelo, když přestalo pršet, můj syn a jeho

dva kamarádi jeli na fotbal. Na silnici, po které jeli, nateklo z pole bahno a oni když se vraceli z fotbalu, najeli do toho bahna, dostali smyk a několikrát se převrátili. Auto úplně rozstabilo. Všichni tři vylezli z auta trochu potlučení, ale jinak zdraví.

Za tento zázrak děkuji Panně Marii a andělkům strážným za jejich ochranu. Vyplatí se nám každá modlitba, nemusíme se obávat.

Čtenářka Immaculaty Berta, Olomouc

Panno Maria, opožděně, ale s láskou Ti děkuji za Tvou pomoc. Už dávno jsem Ti chtěla poděkovat, ale vždycky jsem to nějak odkládala. Prosila jsem Tě o pomoc při těžkých záchvatech průdušek, dvakrát jsem dokonce zůstala v bezvědomí. Pak jsem si zlomila loket, za 2 roky nohu. Úrazy to byly velmi vážné. Modlila jsem se neustále, prosila o pomoc a uzdravení. Panno Maria, Tys mne vyslyšela, dopadlo vše dobře. Tvou Zázračnou medailku nosím stále u sebe.

Ale stále mne potkávají další problémy, můj muž je nenapravitelný bezvěrec, stále nadává na katolíky, že jsou falešní atd. Pak mám další potíže. Přibýly mi další nemoci, ale beru to tak, že mě Pán Bůh zkouší a že moje prosby spolu s Pannou Marií vyslyší.

Děkuji, Matičko Boží, ještě jednou za prokázané uzdravení po těch nemocech a doufám, že i tentokrát se za mě u Pána Boha přimluvíš. Proším také za obrácení svého muže.

Matičko Boží, buď prosím stále s námi.

Vděčná rytířka P. z Opavska

Chtěla bych touto cestou poděkovat Pánu Ježíši, Panně Marii, sv. Josefu, sv. Ludmile a sv. otci Piovi za získané zaměstnání a zvládnutí obtížných zkoušek. Děkuji také za ty, kteří mi byli poslání do cesty, aby mi pomohli a pomáhají.

Panno Maria, prosím, měj pod ochranou i nadále celou naši rodinu. Díky.

Čtenářka Ludmila Strýčková

Chci splnit svůj slib a veřejně poděkovat Panně Marii za splnění mých proseb, za přijaté milosti, za zdraví našich vnuček Veroniky a Lucinky, za Boží požehnání.

Děkuji za pomoc a ochranu v různých životních situacích. Do dalšího života prosím o ochranu a Boží požehnání v naší rodině. Děkuji.

S vděčností a úctou Antonín Szotkowski, Vendryně

Chcem splniť sľub, ktorý som dala už v minulom roku a poďakovať verejne Otcu Nebeskému, Pánu Ježišu i jeho drahej Matičke Panne Márii za zdarné operácie syna Dušana, ktoré boli ťažké. A prosím ešte za uzdravení syna Vládu, ktorý je teraz v nemocnici. Tisíckrát ďakujem Otcu Nebeskému, Ježiškovi a Panenskéj Márii za jej príhovor a zároveň prosím za obrátenie všetkých mojich detí a všetkých hriešnikov.

Vďaka Nebeský Tatičko, vďaka Ježišu, vďaka Panna Mária.

S vďačnosťou Vaša čitatelka z Olomouce

Chci z celého srdce poděkovat našemu Nebeskému Otcovi, Pánu Ježíši a Duchu Svatému a drahé Panně Marii za nekonečnou lásku a milosrdenství a vyslyšení mých proseb.

Starám se o tři děti – Marušku (7 let), Jeníka (4,5 roku) a Tonička (2,5 roku). Maruška od dvou let trpí častými záněty průdušek, často stůně, zameškává ve škole. Toniček má podobné potíže. Mnohdy jsem propadala zoufalství, avšak stále děkuji za Boží blízkost, milosrdenství a za láskyplnou ochranu Panny Marie.

Také děkuji za své rodiče a všechny blízké přátele.

Vděčná Vladimíra Jiříčková

Svou vděčnost vyjadřuji také:

Marie Rumlová, Terezie Cudrnová, Anna Pitřincová, Věra Habáčková, Jožka Trýsková, Jiřina V., Anna Nytrová, Marie Hanáková, Anežka Hanusová.

O modlitbu prosí:

Ž. Kamorausová, Miluše Šlapáková, Amálie Papežová, Havlíčková Olga, Marie Hanáková.

Poznámka:

Na nepodepsané dopisy nemůžeme reagovat (samotné jméno také nestačí). Prosíme proto dopisovatele, aby ve svých dopisech vždy uváděli celou svou adresu, kterou považujeme za důvěrné sdělení. Pro případné zveřejnění uveďte, jak máme váš příspěvek podepsat (nejlépe celé jméno, např. Jan Novák, Brno). Děkujeme za pochopení.

Poděkování a prosby o modlitbu zveřejňujeme bezplatně, avšak redakce si vyhrazuje právo výběru příspěvků dle vlastního uvážení.

ZPRÁVY

Den odpočinku pro všechny. Komise Iustitia et Pax při ČBK se kriticky vyslovila k praxi noční a nedělní práce, jak je praktikována v obchodních řetězcích. V prohlášení se odvolává na smysl svátečního odpočinku: „Rytmus střídání pracovního dne a svátku nás přirozeně vede k nepodstatnějším otázkám našeho života,“ říká se v něm.

Prohlášení, podepsané předsedou komise biskupem Václavem Malým, poukazuje na nejistotu zaměstnanců, kteří mohou být povoláni do práce v noci nebo ve svátek, a požaduje respekt k lidské důstojnosti, „včetně výše uvedených možností slavit svatý den odpočinku“. Tento respekt je třeba přiznat všem lidem.

ČBK, 5. 3. 2005

Vítězství života v OSN. 18. února 2005 přijala OSN deklaraci odmítající klonování lidí. Je to monumentální vítězství celosvětového hnutí pro život. OSN v deklaraci žádá členské státy, aby přijaly legislativu stavějící všechny praktiky klonování mimo zákon, „protože neodpovídají lidské důstojnosti a ochraně lidského života“.

Do čela zemí žádajících zákaz se postavila Kostarika, návrh předložil Honduras. Přijátá deklarace je přijatelným kompromisem pro všechny zúčastněné.

Za zákazem stála Kostarika, Uganda, USA a další. Belgie, Singapur a Velká Británie chtěly zakázat jen to klonování, jehož výsledkem je narozený živý člověk.

Deklarace stanoví mezinárodní etické standardy, jež jsou signálem pro země podporující lidské klonování.

c-fam, 19. 2. 2005

Potrat je horší než mafie. Mexický kuriální kardinál Javiér Lozano Barragan, prefekt Papežské rady pro pastorační pracovníků ve zdravotnictví, se v rozhovoru pro list „La Republicca“ vyjádřil, že potrat „je horší než mafie“. Kardinál dále řekl, že „potrat je odporný zločin a neexistuje zákon, který by ho mohl ospravedlnit“.

Gość Niedzielny 5/2005

Nejstarší ministrant světa. Sv. Otec Jan Pavel II. udělil speciální vyznamenání spojené s pozhěním na pergamenu nejstaršímu ministrantovi světa. Je jím 89letý Angličan z Gloucesteru Peter Staley, který od svých 7 let nepřetržitě až do dnešních dnů v katolickém chrámu tohoto města pravidelně v neděli i ve všední den ministruje při mši svaté.

Kirchliche Umschau 2/2005

Porušení ústavy? Italští socialisté obvinili episkopát své země z „porušení ústavy“. Předseda biskupské konference kardinál Camillo Ruini vyzval totiž obyvatelstvo, aby se neúčastnilo referenda o klonování lidských embryí, k jehož platnosti je nutná minimálně 50procentní účast. Socialisté v tom vidí „nepřípustně vměšování“ do politických záležitostí, které prý je protiústavní.

KU 2/2005

Krásný příklad Ugandy. Primas Katolické církve Jihoafrické republiky kardinál Wilfried Napier žádal vládu své země, aby v boji proti AIDS se zřekla propagace nemravných antikoncepčních prostředků, zejména kondomů. Řekl, že kondomy epidemií této nemoci nezastaví, toho je schopen pouze sexuální život podle katolické morálky. Důkazem je příklad Ugandy, kde vláda ve spolupráci s církvemi vsadila všechno na osvětu a nikoli na rozšiřování kondomů. Výsledkem je, že počet nemocných AIDS za posledních 5 let poklesl z 29 na 5 procent.

KU 2/2005

Charta cti rakouského duchovenstva. Podle úředních statistik bylo za hitlerovské III. říše vězněno v káznicích nebo koncentračních táborech 810 rakouských katolických kněží, dalších 1500 mělo zákaz kázání. Kolem stovky jich bylo popraveno nebo zavražděno.

KU 2/2005

Vychází nová papežova kniha. 22. února odpoledne byla v římském Palazzo Colona představena nejnovější, pátá papežova kniha s názvem „Paměť a identita“. Shrnuje papežův život a myšlení ve formě rozhovorů, jež vedl v roce 1993 s Krzysztofem Michalskim, vedoucím vídeňského „Institutu pro vědy o člověku“, a Józefem Tischnerem, ideologem polské Solidarity. Papež je upravitel a doplnil o pozdější poznámky, nejnověji o poznámky k beslanckému masakru z 1. září 2004. V doslovu se pak vrací k atentátu, který na něho byl spáchán 13. května 1981.

Kniha je vlastně jakýmsi životopisem 20. století; soustřeďuje se na problém zla, na problém soužití dobra se zlem. Papež se v ní zabývá ideologiemi kolektivního násilí, komunismem a nacismem, jež obě zažil na vlastní kůži. Když rozebírá jejich kořeny, vrací se až k racionalismu René Descarta a jeho formulí „myslím - tedy jsem“. Toto zúžení obrazu člověka považuje za prvotní hřích moderní doby.

Kathnet, VIS, Zenit, 26. 2. 2005

Finanční pozadí sebevražděných útoků. Při sebevražděném útoku v Tel Avivu 25. února bylo 50 lidí zraněno a 5 zabito. V souvislosti s tím přinesl internetový deník World Net Daily informaci z bezpečných zdrojů, podle níž Hizballáh zvýšil nabídku kandidátům útoků z 20.000 na 100.000 dolarů. WND píše, že na výplatní listině jsou stovky lidí. Útok z 25. února následoval po týdnu nezdařených pokusů o sebevražděný atentát.

WND, 28. 2. 2005

Chcete duchovne i fyzicky pookriat? Načerpáť silu z Eucharistie a tešíť sa z výhľadu na hory? Prihláste sa na pobyt v Charitnom domove v Dolnom Smokovci v termínoch: 27. 2. – 5. 3. 2005; 29. 3. – 2. 4. 2005; 29. 5. – 4. 6. 2005; 20. 6. – 25. 6. 2005; 26. 6. – 2. 7. 2005. Lyžiarsky vlek je blízko. Tel.č. 052/4422630, e-mail: charitataraty@stonline.sk, Sr. Blanka Kovalová, vedúca CHD.

OBSAH

Proším Tě.	1
Ze života svatého Františka z Assisi.	2
Chvály Boha nejvyššího.	4
Petr našich dnů - Totus tuus!	5
Rytířstvo Neposkvrněné naplňuje Závěť kříže.	6
Svědék.	8
Sestra Lucie hovoří o Fatimě.	8
Stanislav Kowalski.	10
Obránci pravosti evangelií.	12
Trochu apologie (5): Byla katolická církev nepřítelem svobody?	14
Zázračné eucharistické události v Sieně.	16
Modlitba před svatostánkem os sv. Alfonse.	17
Dítě přežilo pokusy o potrat.	18
Kdo přirovnal Interrupce k holokaustu?	19
Prsten atlantů.	20
Maria - radost i v bolesti, bolest i v radosti.	21
Prekonal nervový otras.	22
Poslední chvíle v nemocnici.	23
Křížová cesta nemocných.	24
Sklenice vody.	26
Chléb života.	28
Poděkování.	29
Zprávy.	31

Immaculata - Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 2/2005, ročník XIV.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR E 6202.

Vydává: Konvent minoritů v Brně

Nakladatelství:

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhrazuje právo měnit
nadvyžadované rukopisy se nevracejí.

Nevyžadované rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Commerzbank AG,
číslo konta: 50013424/ 6200

Bezhotovostní platby **vždy** opatřte
var. symbolem, což je vaše IČP.

Cena se rovná výrobním nákladům tj. 10 Kč/1 výtisk (+poštovné). Předplatné na rok 2005: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu:

Konvent minoritů v Brně
Minoritská 1, 602 00 Brno,
e-mail: immaculata@minorite.cz; tel.: 542 215 600

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:
Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukázkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“. Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme.

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně. Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vytištěné v levé horní části svého adresního lístku za zkratkou „IČP“, nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas pro Vás denně vysílá na středních vlnách 1530 kHz, 1467 kHz a na krátkých vlnách 4005 kHz, 5890 kHz, 7250kHz (75m, 51m, 41m)

* česky v 5.10 hod a v 19.30 hod * * slovensky v 5.25 hod a v 19.45 hod *

Radio PROGLAS - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Odevzdej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno.** Ve své žádosti uveď svou adresu, datum narození, datum prvního sv. přijímání (rok) a nakonec připoj svůj **vlastnoruční podpis.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

SURREXIT DOMINUS VERE, ALELUJA! PÁN SKUTEČNĚ VSTAL ZMRTVÝCH, ALELUJA!

Požehnané Velikonoce naplněné radostí
z vítězství života nad smrtí
přeje všem čtenářům Immaculaty
redakce

Amen, amen, pravím vám:

Jestliže pšeničné zrno nepadne do země a neodumře,
zůstane samo; odumře-li však, přinese hojný užitek.

Jan 12,24